అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

జనవరి 2013

Let us serve the Truth

మనం పరమ సత్యాన్ని సేవించుదాం

12/1/2013.

ఏది సత్యం

1. అజ్ఞానం అంటే ఏమిటి 5
2. ఏడు పొరల అజ్ఞానం 6
3. ఏడుపొరల అజ్ఞానాన్ని రద్దుచేసే విధం 8
4. ఏది అసత్యం 9
5. అసత్యం పై విజయం 10
6. సత్యం ఒక నిరవధిక సంకీర్ణమయ వాస్తవం 12
7. ప్రతిఒక్కరు తమ మూలసత్యాన్ని తమలోనే కలిగి ఉంటారు 15
8. మౌలిక సత్యం 18

మనస్సు — సత్యం

9. ఆలోచన- సత్యం - జ్ఞానం యొక్క సాపేక్షత 20
10. ఇతరులను అర్థం చేసుకోవడం — అతీంద్రియ చేతన 22
11. మనస్సు — సత్యదార్శనికత 24
12. పరమోన్నత సత్యాన్ని గురించి సైన్సు, యోగం, ఏం చెప్తున్నాయి 28
13. భౌద్ధిక సత్యాలు — ఆధ్యాత్మిక సత్యాలు 30
14. సత్యం యొక్క ఉన్నత శ్రేణులు 32

సత్యం — ఉపనిషత్తులు, వేదాలు

15. పరమసత్యం ఈశావాశ్యోపనిషత్తు 34
16. ఋగ్వేదంలో పరమసత్యభావన 36

సత్యాన్ని సేవించడమెలా?

17. జీవితం సత్యమయం కావాలి 40
18. సత్యానికి మాత్రమే బద్ధులమైతే... 42
19. సత్యపాలనకు కావలసిన ప్రధాన నియమం 44
20. దైనందిన జీవితానికి మార్గదర్శకం 46
21. సత్యానికి అంతిమ విజయం తథ్యం 48

అజ్ఞానం అంటే ఏమిటి

అజ్ఞానం అనగా అవిద్య, వేరుచేసే చైతన్యం, అహంబుద్ధి, దాని నుంచి ప్రవహించే జీవితం, వేరైన చైతన్యానికీ, అహం బుద్ధికీ, జీవితానికీ అతి సహజంగా ఉండేది అంతా. విశ్వమేధస్సు అతిమానస (దివ్యజ్ఞాన) ప్రకాశంనుంచి వేరుపడిపోయిన దాని ఫలితం ఈ అజ్ఞానం, ఆ విధంగా మహాసత్యమును కోల్పోయింది.— అది అస్తిత్వసత్యం, దివ్యచైతన్యసత్యం, శక్తీ, కార్యకలాపాలసత్యం, దివ్యానందసత్యం.

దాని ఫలితంగా దివ్యజ్ఞాన ప్రకాశంలో సృష్టించబడిన సమగ్రసత్యంతోనూ, దివ్యసామరస్యతతోనూ కూడిన ప్రపంచానికి బదులుగా పాక్షికసత్యంతో, పాక్షికమైన తప్పులతో నిండి, అధమస్థాయికి చెందిన విశ్వగత మేధస్సుతో ముక్కలైన సత్యంమీద ప్రతిష్టించబడిన ప్రపంచంలో మనం ఉన్నాం.

దీనినే శంకరులవంటి చింతనాపరులైన మన ప్రాచీనులలో కొంతమంది, దీని కంతటికి వెనుకనున్న ఉన్నతోన్నతమైన మహాసత్యశక్తిని గ్రహించలేక, దీనిని మహా మాయగా ముద్రవేసి, అదే దైవంయొక్క మహోన్నత సృజనాత్మకశక్తిగా తలచారు.

ఈ సృష్టియొక్క చైతన్యంలోని సమస్తమూ పరిమితమైన లేదా పరిపూర్ణ ప్రకాశంనుంచి వేరు పడటం మూలంగా వక్రీకరించబడినది; అది దర్శించే మహా సత్యంకూడా కేవలం పాక్షిక జ్ఞానమే. అందువలన అది అజ్ఞానమని పిలువబడింది.

*

కాని ఈ అజ్ఞానం కేవలం ఈ విశ్వమహాప్రకృతిలోని ఒక భాగంమాత్రమే. ఇదే సమస్తమూకాదు, ఆద్య ఆధిపత్యశక్తీ లేక సృష్టికర్తా కాదు: అది తన ఉన్నతోన్నతమైన మూలంలో స్వయం పరిమితిని విధించుకునే మహాజ్ఞానం, దాని నిమ్నభాగంలోని ప్రభవంలో సైతం, అది పూర్తి భౌతిక మహా అచేతననుంచి బయలు వెడలినప్పుడు కూడా, కనుగొనాలనే తపనతో, తనను తాను తిరిగి పొందడానికీ, దాని నిజలక్షణమైన మహా జ్ఞానమును సృష్టికి మూలంగా అభివ్యక్తం చేయడానికీ అవిరళ కృషిచేసే అణచిపెట్టబడిన మహా చైతన్యం.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

SABCL, Vol. 22,P381; Vol. 19, P845(CWSA22: 878)

ఏడుపొరల అజ్ఞానం

మనం ఈ అజ్ఞానంవైపు ఒక పరి పరికించి చూస్తే సర్వసాధారణంగా భౌతికంలోనూ, అనంతాకాశంలోను మరియు కాలానుగతమైన విశ్వంలోనూ వేరు ఉనికిని కలిగి ఉన్న మనకు, మనం ఏ దృష్టి కోణంలోనుంచి చూసినా లేక దానిని సమీపించినా అది బహుముఖాలతో కూడి తనదైన అజ్ఞానమనే వాస్తవికతలో అస్పష్టతతో మసకబారి పోయిన పార్శ్వంగా కుంచించుకు పోయినదిగా కనిపిస్తుంది.

మొదటిది, మూల అజ్ఞానం

మన అస్తిత్వానికీ, పరిణామానికీ మూలమైన నిరపేక్షతను గురించిన అజ్ఞానంలో మనం ఉన్నాం; అస్తిత్వపు పాక్షికసత్యాలనూ, ప్రాపంచిక సంబంధాలనూ, ఉనికికి సంబంధించిన సంపూర్ణ సత్యానికి బదులుగా తీసుకుంటాం— అది మొదటిది, మూల అజ్ఞానం.

రెండవది, విశ్వపరమైన అజ్ఞానం

మనం ప్రదేశరహితమైన, కాలరహితమైన, అచలమైన, మార్పులేనటువంటిదైన పరమ ఆత్మను తెలుసుకోలేని అజ్ఞానంలో ఉన్నాం; విశ్వం నిరంతర చలనాన్నీ, దానిలో పరస్పర వినిమయంవలన మహాకాలంలోనూ, మహాప్రదేశంలోనూ జరిగే విశ్వసంబంధమైన పరిణామాన్నీ, ఉనికికి సంబంధించిన సంపూర్ణ సత్యంగా మనం అనుకుంటాం— అది రెండవది విశ్వపరమైన అజ్ఞానం.

మూడవది, అహంపరమైన అజ్ఞానం

మనం మన సార్వత్రికమగు విశ్వ ఆత్మనూ, విశ్వపరమైన ఉనికినీ, విశ్వపరమైన చైతన్యాన్ని, మనకు అన్ని అస్తిత్వాలతో పరిణామాలతోటీ కల అనంత ఏకత్వాన్నీ, తెలియని అజ్ఞానంలో ఉన్నాం; మనం మన పరిమితమైన అహంభావకమనస్సునూ, ప్రాణికాన్నీ, దేహాన్నీ మన నిజమైన ఆత్మగా అనుకుంటూ, వాటికి సంబంధించని దానినంతా అనాత్మ అంటాం— అది మూడవది, అహంపరమైన అజ్ఞానం.

నాల్గవది, కాలపరమైన అజ్ఞానం

మనం మహాకాలంలోని మన నిరంతర పరిణామం తెలియని అజ్ఞానంలో ఉన్నాం; మహా ప్రదేశంలోని అత్యల్ప క్షేత్రంలో, మహా కాలంలోని అత్యల్ప సమయభాగమైన ఈ అల్పజీవితాన్ని, మనకు ప్రారంభదశగానూ, మనకు మధ్యదశగానూ, మనకు ముగింపుగానూ అనుకుంటాం— అది నాల్గవది, కాలపరమైన అజ్ఞానం.

ఐదవది, మానసికపరమైన అజ్ఞానం

అతి తక్కువ సమయం తీసుకునే ఈ కాలానుగత పరిణామంలో సైతం మనం మన బృహత్తరమైన, జటిలమైన అస్తిత్వాన్ని తెలియని అజ్ఞానంలో ఉన్నాం; మనలో అది మనం బాహ్యంలో పొందే పరిణామానికి అతి చైతన్యంగా, అధోచైతన్యంగా అంతరంగ చైతన్యంగా, చుట్టూ ఆవరించి యున్న చైతన్యంగా ఉన్నది; మనం బాహ్యంలో పొందే ఆ పరిణామాలను కొన్ని బాహ్యంలో ప్రదర్శితమయ్యే దాని మనో సంబంధిత అనుభవాలను, మన సమస్త ఉనికీ అదే అని అనుకుంటాం — అది అయిదవది, మానసికపరమైన అజ్ఞానం.

ఆరవది, శారీరక, మానసిక, జీవనములతో నిండిన వ్యవస్థాపరమైన అజ్ఞానం

పరిణమించుతున్న మన శారీరిక, మానసిక, జీవన సంవిధానాన్ని తెలుసుకోలేని అజ్ఞానంలో ఉన్నాం; మనం మన మనస్సు లేక జీవితం లేక శరీరం లేక ఏ రెండింటిని గాని లేక అన్నింటినిగాని మన నిజమైన ప్రధాన సూత్రంగా లేక మనం ఉన్నదాని కంతటికీ అదే సమస్తంగా అనుకుంటాం. వాటన్నింటినీ రూపొందించి, తన నిగూఢ సన్నిధితో నిర్ణయించి, వాటి కార్యకలాపాలాన్నింటినీ, తాను బయల్పడుతూ, సర్వోత్కృష్టంగా నిర్ణయిస్తున్న దాని దార్శకతలేని వాళ్ళం— అది ఆరవది, శారీరక, మానసిక, జీవనములతో నిండిన వ్యవస్థాపరమైన అజ్ఞానం.

ఏడవది, ఆచరణపరమైన అజ్ఞానం

ఈ అజ్ఞానాలన్నింటి ఫలితంగా, మనం అసలైన జ్ఞానాన్ని, పాలనావ్యవస్థనూ,

ఈ ప్రపంచంలో జీవనభోగాన్నీ కోల్పోతున్నాం. మన ఆలోచనలలో, ఇచ్ఛలో, ఇంద్రియ సంవేదనలలో, చేతలలో మనం అజ్ఞానంలో ఉన్నాం. ప్రతిక్షణం తారసపడే ప్రపంచంలోని ప్రశ్నలకు తప్పైన లేక అసమగ్రమైన ప్రతిస్పందనలను ఇస్తుంటాం. అసంఖ్యాకమైన పొరపాట్లూ కోరికలతో, పెనుగులాటలూ వైఫల్యాలతో, బాధలూ సుఖాలతో, పాపమూ తొట్రుపాటుతో, ఒక వక్రమార్గాన్ననుసరించి, లక్ష్యం మార్చుకో గలందులకై గుడ్డిగా తడుముకుంటూ అటూ ఇటూ తిరుగుతూ ఉంటాం — అది ఏడవది, ఆచరణపరమైన అజ్ఞానం.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

(SABCL19: P654-55(CWSA22: 680-81)

ఏడుపొరల అజ్ఞానాన్ని రద్దుచేసే విధం

అజ్ఞానం గురించిన మన భావన తప్పనిసరిగా మహోన్నత జ్ఞానం గురించిన మన భావనను నిర్ణయిస్తుంది. మన జీవితం అజ్ఞాన భూయిష్టమై మహోన్నతజ్ఞానాన్ని ఏకకాలంలో ఖండిస్తూ, అన్వేషిస్తూ ఉండటం మూలంగా, అదే మన మానవప్రయత్నం లక్ష్యాన్నీ, విశ్వకార్యధ్యేయాన్నీ, నిర్ణయిస్తుంది. అప్పుడు పరిపూర్ణజ్ఞానం అనే దాని అర్థం, ఏది అది కోల్పోతున్నదో, విస్మరిస్తున్నదో దానిని కనుగొనటంతోను, మన చైతన్యంలో ఏడుపొరల ఆత్మ సాక్షాత్కారంతోనూ, ఆ ఏడుపొరల అజ్ఞానాన్ని రద్దుచేయడమేనని అవగతమౌతున్నది.

దానర్థం అన్నింటికీ మూలమైన, నిరపేక్షం అనే జ్ఞానం కలిగిఉండటం; పరమ ఆత్మా, పరమ ఆత్మశక్తీ, పరమ అస్తిత్వ జ్ఞానముతో పాటుగా, పరమ ఆత్మ పరిణామమూ, పరమ అస్తిత్వ పరిణామమూ, పరమ ఆత్మశక్తి అభివ్యక్తతనూ విశ్వానికి సంబంధించిన జ్ఞానంగా కలిగిఉండటం; మన చైతన్యంలోని నిజాత్మతో ఏకమైనదానినిగా ఈ విశ్వపు జ్ఞానాన్ని కలిగి ఉంటూ, ఆవిధంగా దానినుంచి వేరనేభావనతో, అహంజీవనంతో దానినుంచి కలిగిన విభజనను రద్దుచేయడం; మన చైత్య అస్తిత్వ జ్ఞానంతో పాటుగా, మృత్యువుకూ, భూఉనికికీ దూరంగా మహాకాలంలో అమృతత్వమును, పట్టుదలతో అభిలషించేదాని జ్ఞానాన్ని కలిగి ఉండటం; మన బాహ్యంవెనుకగా మహో

న్నతమై, అంతరంగంలోలోన మన ఉనికిని కలిగిన జ్ఞానాన్ని కలిగి ఉండటం; మన మనస్సుకూ, జీవితానికీ, దేహానికీ, అంతరంగంలోని ఆత్మకూ, వాటికిపైన ఊర్ధ్వంలోని అతిచైతన్య ఆధ్యాత్మికమునకూ, అతిమానస అస్తిత్వమునకూగల సంబంధ జ్ఞానాన్ని కలిగిఉండటం; చిట్టచివరగా, అసలైన సామరస్యతా, సరైన రీతిలో మన ఆలోచనలనూ, ఇచ్ఛనూ, చేతనలనూ అమలుచేయడం; మానవ ప్రకృతినంతా పరమ ఆత్మశక్తీ, పరమ ఆత్మా, దివ్యత్వమూ, పరిపూర్ణ ఆధ్యాత్మిక మహాయదార్థమూ అనే సత్యము నందు ఎరుకతో వ్యక్తీకరించగలిగే పరివర్తన జ్ఞానమును కలిగి ఉండటం.

కాని ఇదంతా ప్రస్తుతం ఉన్న చైతన్యం మూసలో అధ్యయనముతో తెలుసుకోగలిగే, పూర్తి చేయగలిగే మేధోజ్ఞానంకాదు; అది అవశ్యం ఒక అనుభవం, ఒక పరిణామం, చైతన్యమార్పు, అస్తిత్వమార్పుకావాలి. ఇదంతా అస్తిత్వ మహాపరిణామంలో సంభవించే లక్షణం. మన మానసిక అజ్ఞానం మన పరిణామదశలో కేవలం ఒక మజిలీ అనేది వాస్తవవిషయం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్న కృష్ణ

(SABCL Vol. 19; p.681-82)

ఏది అసత్యం

అసత్యం అవిద్య కాజాలదు. కానీ అది దీనికి అంతిమ ఫలితం. ఈ అసత్యం అసుర శక్తి చేత సృష్టించబడి, ఈ సృష్టిలో జోక్యం చేసుకుంటుంది. అది సత్యం నుండి వేరైపోయింది. అందువలన దానితో జ్ఞానపరంగా కుంచించుకుపోయినదయింది. తప్పు పట్టుటకు వీలుగా తయారయింది. సత్యానికి వ్యతిరేకమయింది. మరోలా చెప్పాలంటే సత్యాన్నే వక్రీకరించేందుకు దానిని పట్టుకొని వుంటుంది. ఈ శక్తి ఈ ఘోర అసుర శక్తి, ఈ రాక్షసమాయ, దాని వక్ర చేతనను నిజమైన జ్ఞానంగా దాని ఇచ్ఛా పూర్వకవికారాలను సత్యవైరుధ్యాలను యదార్థ రూపాలుగా మన ముందుకు తెస్తుంది. వక్రమై వక్రీకరిస్తున్న చైతన్యంలోని ఈ విరూపాలనే, ఈ శక్తుల్నే, మనం ప్రతికూల జీవులనీ, ప్రతికూలశక్తులనీ పిలుస్తాం. ఎప్పుడెప్పుడు వాటి అజ్ఞాన సముదాయం నుండి కలుగచేయబడిన ఈ వక్రతలను 'సత్య' జనితాలుగా మనముందు

వుంచుతామో అదంతా అసత్యమే.. యోగపరంగా చెప్పాలంటే ఇదే మిధ్య, 'మోహం.'

ఒక్కసారి ఒకే చేతననుండి వివిధ చేతనలు వేరుపడ్డాయో అవి నిర్నిరోధంగా వెళ్ళి అజ్ఞానంలో పడిపోయాయి. అలా అజ్ఞానం యొక్క అంతిమ ఫలితం 'నిశ్చేతనం' అయింది.

ఈ చిక్కటి దట్టమైన నిశ్చేతనలోనుండీ ఈ వస్తుప్రపంచం విప్పారుచ్చుకొంటూ, లేస్తూ వుంది. దాని నుండీ పరిణామ ప్రక్రియ ద్వారా 'ఆత్మ' చైతన్యము లోనికి పరిణమించడానికి పోరాటం చేస్తూవుంది.

లోపల దాగివున్న ప్రకాశం వైపుకు ఆకర్షితురాలౌతూ ఊర్ధ్వముఖంగా ఎదుగుతూన్నప్పుడు అది తాను పోగొట్టుకున్న ఏ దైవత్వం నుండీ పుట్టుకొచ్చిందో ఆ దైవత్వంలోనికి గ్రుడ్డిగా నడక సాగిస్తుంది.

ఏది జ్ఞానం?

మనలోను, అందరిలోను భగవంతుని ఉనికి ఉన్నదనే విషయం అందరికీ విదితమే. అయితే ఆ భావనపై దృష్టిని ఏకాగ్రంగా నిలిపి తద్వారా సమకూరిన సజీవ సాక్షాత్కారంతో పాటు ఆ భావనపై నిరంతర ధ్యాసను కలిగి వుండడమనేది యోగ పరిభాషలో జ్ఞానం, జ్ఞానంకోసం చేసే కృషి, అని అనబడుతుంది.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: హర్షవర్ధన్

అసత్యంపై విజయం

ప్రశ్న: సంపూర్ణ అసత్యం, సంపూర్ణ అబద్ధం అసలుండవని శ్రీఅరవిందుల అభిప్రాయమా?

జవాబు: సంపూర్ణ అబద్ధం ఉండజాలదు. వాస్తవానికి ఆ అవకాశం లేదు. ఎందుకంటే, అన్నింటివెనుక దైవం ఉన్నాడు. ఇది ఎలా ఉందంటే, కొన్ని మూలకాలు ఈ విశ్వం నుండి అదృశ్యమౌతాయా అని అడిగినట్లుంది. విశ్వ వినాశం అంటే అర్థం ఏమై ఉంటుంది. మన తప్పునుండి మనం బయట పడితే, దేనిని 'నాశనం' అని అనగలం. రూపం మాత్రమే — కనబడేది మాత్రమే — నాశనం అయింది. నిజంగా పైకి కన

బడేదంతా నాశనం అయింది, ఒకదాని తరువాత ఒకటి. ఇంకా ఇలా చెప్పబడింది, వ్రాయబడింది, అనేకచోట్ల వినాశకరశక్తులను పరివర్తన చేయవచ్చు అంటే, అవి వాటిలో గల దైవంయొక్క ఎరుక పొంది, దైవంగా రూపొందుతాయి. లేదా అవి నాశనమౌతాయి. కాని నాశనమవడం అంటే ఏమిటి? వాటి రూపమా? వాటి చైతన్య రూపాన్ని కరిగించవచ్చు. కాని, దేనివల్ల అవి మనగలుగుతున్నాయో, దేనివల్ల అన్నింటికీ అస్తిత్వముంటుందో (సృష్టిలో) దాని నెలా నాశనం చేయగలం? విశ్వం ఒక వస్తురూప అభివ్యక్తీకరణ. అనంతకాలంలో ఉంటున్న ఆతని స్వయం దర్శనం. అందుచే సర్వం ఉండకుండా పోవడం ఎలా సాధ్యం? అనంతుడు, కాలాతీతుడు, ఎటువంటి హద్దులు లేని వాని నుండి ఆవలకు ఏది వెళ్ళగలదు? అంతా అతడే అయినపుడు ఇంకెక్కడికెళ్ళాలి? అతడొక్కడే ఉన్నాడని చెప్పినప్పుడు అతడు ఒకచోట ఉన్నట్లు చెప్తున్నాం. అది అవివేకం. అక్కడి నుండి దేనిని తీసుకుపోగలం? ప్రస్తుతం అభివ్యక్తమైవున్న విశ్వం నుండి, దాని ఆవల, వేరొక విశ్వం అభివ్యక్తమై ఉన్నట్లు ఊహించవచ్చు మనం. ఇలా అభివ్యక్తమై ఉన్న విశ్వాలపరంపరలో, ముందున్న విశ్వంలో ఉన్నది, తరువాతి విశ్వాలలో ఉండకపోవచ్చు. ఇది తేటతెల్లమే. ముద్దకట్టినట్లున్న మొత్తం అసత్యం, అబద్ధం — ఇప్పుడు మనం అబద్ధం, అసత్యంగా భావిస్తున్నవి — భవిష్యత్ లో వికసనం చెందుతున్న వేరొక ప్రపంచానికి ఎంతమాత్రం చెందక పోవచ్చు. ఇవి మనం ఊహించవచ్చు, అర్థం చేసుకోవచ్చు. కాని నాశనం చేయబడడం?

ఎక్కడకు పోగలదు అది నాశనం చేయబడడానికి. నాశనం చేయడం అని మనం అన్నప్పుడు — మనం ఆలోచించేది, దాని రూపాన్ని; అది చైతన్య రూపం కావచ్చు లేదా పదార్థరూపం కావచ్చు, కాని, ఎప్పుడూ రూపాన్నే. కాని రూపం లేని దానికి నాశనం చేయడం ఎలా?

మనం అదృశ్యమయ్యే సంపూర్ణ అసత్యం గురించి మాట్లాడేటప్పుడు, గతంలో నిరంతరంగా నివశిస్తూ, భవిష్యత్ అభివ్యక్తీ కరణాలకు ఎంతమాత్రం చెందని వస్తు సమూహాల గురించే మనం మాట్లాడేది. అతని నుండి లేదా దాని నుండి ఎవరూ బయటకకు పోలేరు.

*

అసత్యాన్ని బయటకు తేవడం, దానిని దివ్యవెలుగు ముందుంచడమే, నిజంగా,

ఒక గొప్ప పరివర్తన. అది అంతిమ విజయానికి దారి తీస్తుంది. ప్రతి అసత్యాన్ని దాని ముసుగు తొలగించి ఉంచడమే ఒక విజయం.

తప్పును ఒప్పుకున్న ప్రతిమారు, ఒక చీకటి లోకాల ప్రభువును నాశనం చేసి నట్లు; అది తనకు తానుగా ఒప్పుకొనుట కావచ్చు; కాని అది మనస్ఫూర్తిగా, నిజాయితీగా ఉండాలి. సున్నితంగా ఒప్పుకొని మరుక్షణమే మర్చిపోయేది కాకూడదు. ఆ తప్పు తిరిగి చేయకుండా ధృఢమైన నిర్ణయం తీసుకుందుకు కావల్సిన బలం కలిగి ఉండాలి. అది గురువులో మూర్తీభవించిన దైవం ఎదుట ఒప్పుకొనుట కావచ్చు. నీవు వ్యక్తిగతంగా గురువు ఎదుట సూటిగా నీ తప్పు ఒప్పుకొని, ఒక నిర్ణయం తీసుకున్నప్పుడు, ఆ నిర్ణయం ఇక ఎంతమాత్రం నీదిగా ఉండదు. నీవు నిజాయితీగా ఉంటే, నీ నిర్ణయానికి దైవామోదం ఆశీస్సులు ఉంటాయి.

శ్రీమాత

అనువాదం: ఎస్.వై. సోమయాజులు

సత్యం ఒక నిరవధిక సంకీర్ణమయమైన వాస్తవము

సత్యమనేది అంతులేని సంకీర్ణమయమైన ఒక వాస్తవము. ఎవరైతే దాని సంకీర్ణతను గుర్తించి కూడా నిరుత్సాహపడకుండా ఉంటారో ఆ సత్యానికి దగ్గరయే అవకాశం వారికే ఎక్కువగా ఉంటుంది. మనం ఆ మొత్తం సంకీర్ణతను, యదార్థతను, ఉద్విగ్నతను, భావనను దాని వెనుక దాగివున్న సత్యాన్ని, పర్యవసనాన్ని, వైరుధ్యాన్ని, మార్పును, ఆదర్శ అభ్యాసాలను, సాధ్యాసాధ్యతలను (అయినా ప్రయత్నించవలసినవే) పరిశీలించాలి. ఇంకా ఆ ఉధృత ప్రాపంచిక వాహినిలో, ఆ సుడిగుండంలో ఆత్మను ప్రశాంతంగానూ, దృష్టిని స్పష్టంగాను ఉంచుకుంటూ ఏదో ఒక సామరస్య సమాచారంకోసం సర్వత్రా అన్వేషిస్తూ, పర్యవసానసత్యంలో తక్షణ అవసరాన్ని, తక్షణ అవసరంలో పర్యవసాన సత్యాన్ని విస్మరించకుండా అఖండ ప్రణాళికలో దేని సముచిత స్థానంలో దానికి కేటాయించడం మరవకూడదు.

కొంతమంది ఊహాత్మక అవగాహనతో సత్యాన్ని అన్వేషించవచ్చుననుకుంటారు. తార్కికవాదం మాదిరిగా ఇది మంచి సాధనమే, కానీ దాని మాదిరి ఇది కూడా లక్ష్యాన్ని చేరకుండా వీగిపోతుంది. ఆ విధంగా కొంతదూరం తీసుకొనివెళ్ళి అక్కడ

వదిలివేసే ఈ రెండింటినీ కూడా ఒప్పుకోకూడదు. ఆ రెండింటినీ చక్కగా సమీకరించు కొని సరైన నిర్ణయానికి రావచ్చునని మరికొంతమంది అనుకుంటారు. అది కొంత కాలం దాకా బాగానే ఉంటుంది. ఆ తర్వాత తరం వారు మాత్రం ఈ సున్నిత సమీకరణాన్ని తలక్రిందులు చేసేస్తారు. అంతకంటె మొరటు పరిశోధనకి అంగీకరిస్తారు, లేదా ఇంకా సున్నిత సమీకరణం కావాలనుకుంటారు. మత విశ్వాసపరులు ఏదో ఒక ప్రేరణపై ఆధారపడతారు. కానీ ఆ ప్రేరణ మెరిసే మెరుపు వంటిది. అది కొంత ప్రాంతాన్ని దేదీప్యకాంతితో వెలిగించి మిగిలిన దాన్ని చిమ్మ చీకటిలో ముంచుతుంది. ఆ చిన్న ప్రాంతమే మొత్తం విశ్వమనుకుంటే మాత్రం అది పెద్దపొరపాటే. సత్యం అంటే పూర్తి అవగాహన కల్పించి మన ఉనికికి హేతువైన కీలక సమాచారాన్ని తెలియచేసే సాధనమేమీ లేదా? ఉన్నదనే నేననుకుంటున్నాను. కానీ ప్రస్తుత మానవ పరిణామదశ అందుకు సంసిద్ధం కాలేదు. దాని అత్యున్నత దశ ఇంకా ఆ మెరుపుల సరిహద్దుల్లోనే ఉంది. శుద్ధమైన మానవ మేధస్సు మాత్రమే ఆ ఉన్నత శిఖరాలకు చేర్చగలదు. అంతకు తప్ప మేధోభావుకులను దూషించేవారు గానీ లేక వారిని మూఢంగా అనుసరించేవారుగానీ ఈ జ్ఞానాన్ని పొందలేరు. ఎందువల్లనంటే ఇది కేవలం ఇంద్రియ జ్ఞానంతోగానీ, మనసు ఆలోచించి సమకూర్చుకునేదానితోగాని నెరవేరదు. అది సూటిగా బుద్ధికే అవగతమవుతుంది.

*

ప్రశ్న. సత్యాన్ని సాధించటం ఎలా?

మనిషి మానసిక జీవి కాబట్టి సహజంగా తను అన్నిటినీ మనసుకే ఆపాదిస్తాడు. విశ్వంలో మనసు ఒక గొప్ప నేత అనీ, కర్త, సృష్టికర్త, ఒక ప్రధాన ప్రతినిధి అని మనస్సుతోనే ఊహిస్తాడు. కానీ ఇది పొరపాటు; ఎందువల్లనంటే జ్ఞానం పొందా లనుకున్నా కూడా ఆ మనస్సు మాత్రమే చేతికందివచ్చే ఏకైక ఉపకరణం కాదు, అది మాత్రమే ఆకాంక్షించదు, ఆవిష్కరించదు. సువిశాలమై సరి సూటిగా పనిచేసే పరాప్రకృతి చర్యకీ మహావిస్తారమై అమోఘముగా నర్తించే పరమేశ్వరుని పరచేతనా చర్యకీ మధ్యన విరామంలో పనిచేసే ఒక అప్రధాన పాత్ర ధారి మాత్రమే అది

మనస్సు చేయగల ఏ పనీకూడా అది నిష్క్రియగా ఉన్నప్పుడు గానీ, ఆలోచనా రహిత స్థితిలోగానీ జరిగే పనికంటే గొప్పగా ఉండదు.

మనస్సు నిశ్చలంగా ఉన్నప్పుడు సత్యానికి బయల్పడే అవకాశం దొరుకుతుంది.

మనస్సుతో ఆలోచించి సత్యాన్ని తెలుసుకోలేరు. కేవలం సత్యంతో తాదాత్మ్యం తోనూ, నిశ్శబ్ద దర్శనంతోనూ దానిని పొందవచ్చు. శాశ్వత దిగంతాల నిశ్శబ్దనీరవ కాంతులలో సత్యం కాపురముంటుంది. తర్క వితర్క చర్చల రణగొణ ధ్వనుల మధ్యకి ఆమె అసలు రాదు.

మనస్సులో ఆలోచన అనేది సత్యానికి పారదర్శకత కలిగిన ఒక కాంతివంత ఆచ్ఛాదన కావచ్చు గానీ అది దాని దేహంకాదు. కాబట్టి దాని వైపు చూడకుండా ఆ ఆచ్ఛాదన లోనుంచి లోపలికి దృష్టి సారిస్తే దాని ఆకృతి కొద్దిగా నీకు కనిపించ వచ్చు. అక్కడ సత్యంయొక్క ఆలోచనారూపం ఉండవచ్చు. అయితే అది దివ్య తేజస్సు నుంచి మంచి కూర్పుతో వెలువడ్డ అతిమానస భావన. ఇంకా అతి మానస వాచకమైనా కావచ్చు కానీ మనసు అతి భారంతో ప్రతిరూపంగా తయారు చేసే అతుకుల బొంత మాత్రం కాదు. అతి మానసభావన సత్యాన్ని తెలుసుకొనే మార్గం కాదు గానీ దాన్ని వ్యక్తపరిచే ఒక విధానం. ఎందువల్లనంటే అతిమానసంలో సత్యం స్వయం కృతమై, స్వీయఅస్తిత్వంతో ఉంటుంది. అది దివ్యతేజస్సు సంధించిన బాణమే కానీ సత్యాన్ని చేరగల వారధి కాదు.

ఆలోచనలనుంచీ, మాటలనుంచీ పూర్తిగా విరమించు. లోపల నిశ్చలంగా ఉండి పైనున్న కాంతివైపుకీ, చుట్టూరావున్న సువిశాల విశ్వచైతన్యం లోకీ దృష్టి సారించు. ఆ విశాలత్వంతోనూ, కాంతితోనూ ఏకీభవించు. అప్పుడు ఆ పరమ సత్యం పైనుంచి నీకు దర్శన మిచ్చి అన్ని వైపులనుంచీ నీలోకి ప్రసరిస్తుంది.

అయితే మనస్సు నిశ్శబ్దతతోబాటు అంతకుమించి స్వచ్ఛత ఉన్నప్పుడే అది సాధ్యమవుతుంది. మనసు అశుచిగా ఉన్నట్లైతే అందులోని నిశ్శబ్దంలో తప్పుడు సంకేతాలిచ్చే కాంతి ప్రసారాలు, అక్కర్లేని కంఠధ్వనులు వచ్చి చేరతాయి. అంతేకాకుండా తన స్వంత వ్యర్థమైన అభిప్రాయాలను, దర్పాలను ఘనతరం చేసుకోవాలనే ఆరాటం, తనలో దాగిఉన్న అతిశయం, ఆడంబరం, కాంక్ష, కామం, పేరాశ, అభిలాషల స్పందనలతో అది హోరెత్తుతుంది. ఇంకా అక్కడ దైవంమాట కంటే భూత పిశాచాల మాటలే ఎక్కువవుతాయి.

నిశ్శబ్దం అత్యావశ్యకమే కాని దానితోబాటు వైశాల్యం కూడా ఉండాలి. మనస్సు నిశ్శబ్దంగా లేనప్పుడు పరమసత్యపు కాంతులను, కంఠధ్వనులను గ్రహించుకోలేదు, ఒకవేళ అందుకుంటే వాటిని తన దుందుడుకు భాషతోను, టక్కుటమారాల తోనూ

కలగాపులగం చేసేస్తుంది. అది చలాకీతనంతో, దర్పంతో, రణగొణతో అక్కడ గ్రహించినదాన్ని వక్రీకరిస్తుంది. అది మంచి విశాలంగా లేకపోతే సత్యంతో వచ్చే ఎంతో ప్రభావవంతమైన శక్తినీ, దాని సృజనాత్మక సామర్థ్యాన్ని ఇముడ్చుకోలేదు. అక్కడ కొంతకాంతి పనిచేయవచ్చు. కాని అది అక్కడ సంకుచితమై, పరిమితమై, పనికిరాకుండాపోవచ్చు. లేదా క్రిందకు వస్తున్న శక్తి అక్కడే చిక్కుపడి, భంగపడి ఆ ప్రతికూల విదేశంనుంచి వెనక్కి తిరిగి తన సువిశాల మహోన్నత స్వస్థలానికి వెళ్ళిపోవచ్చు. ఒకవేళ ఏదైనా దిగివచ్చి ఇక్కడ ఉండిపోయినా అది బురదలో పడ్డ ముత్యం మాదిరి ఉండిపోతుంది తప్ప స్వభావంలో ఏ విధమైన మార్పూ రాదు. ఏదో కొద్ది తీవ్రత ఏర్పడి అది పరమ సత్యం దిశగా వెలుగు చిమ్మినా అది చాలా తక్కువ కాలమే నిలుస్తుంది. అతి తక్కువగా తన చుట్టు ఉన్న ప్రపంచంపై వెదజల్లుతుంది.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతీ, అమరవాది వెంకటరామశాస్త్రి

ప్రతి ఒక్కరు తమ మూల సత్యాన్ని తమలోనే కలిగి వుంటారు.

కొంతకాలం క్రిందట ఏదో నన్నడిగారు. దానికి నేను యిప్పటికీ జవాబు చెప్పలేదు. అది యిదే. నేను ఎక్కడో వ్రాసాను.

"ప్రతి మనిషి యొక్క శుద్ధాత్మ దైవంతో దానికి మాత్రమే ప్రత్యేకమైన నిరుపమాన సంబంధం కలిగి వుంటుంది. అది దైవాన్ని తన దైవశైలిలో అభివ్యక్తం చేయడంలో ప్రకటితమవుతుంది."

దానినే యిక్కడ భారతదేశంలో జీవియొక్క వాస్తవికత లేదా జీవియొక్క న్యాయం, జీవియొక్క ధర్మం, అంటారు. అదే వ్యక్తిత్వంయొక్క కేంద్ర బిందువు, దాని మూలకారణం.

ప్రతి ఒక్కరూ తమ మూలసత్యాన్ని తాము కలిగి వుంటారు. ఆసత్యమన్నది నిరుపమానమైనది. అది దానిని కలిగి వున్న వారి స్వంతం. దానిని వారు తమ జీవితంలో వ్యక్తం చేస్తారు.

ఇప్పుడు, ఆ సత్యం అనేది ఏమిటి? అన్నది ప్రశ్న. అదే నన్నడిగిన ప్రశ్న.

"జీవియొక్క ఈ సత్యం ఏమిటి? అది ఎలా భౌతికజీవితంలో బాహ్యంగా వ్యక్తమవుతుంది?"

అది ఈ పద్ధతిలో వ్యక్తమవుతుంది. ప్రతి ఒక్క జీవి ప్రత్యక్షంగా, ఆ సర్వేశ్వరుడితో లేదా ఆ మూలవిరాట్టుతో సర్వసృష్టికి అతీతమైనదేదో, దానితో ఒక అసాధారణ సంబంధాన్ని కలిగి వుంటుంది. ఈ అసాధారణ సంబంధం వ్యక్తి జీవితంలో అభివ్యక్త మవ్వాలి. అందువలన ప్రతి ఒక్కరు దైవంతో ఒక ప్రత్యక్ష ప్రత్యేక సంబంధం కలిగి వుంటారు. ఆ విధంగా మీరు దైవం నుండి స్వీకరించగలుగుతారు. ఎప్పుడైతే మీరు ఆ స్వీకరణ స్థితిలో వుంటారో అప్పుడు ఆ సంబంధం యావత్తూ మీరు పొందగలగడం సాధ్యమవుతుంది. ఇది ఒకరితో భాగం పంచుకోవడం గాని, ఒక పునరావృతం కాని కాదు. అది ఒక నిరుపమానమైన ప్రత్యేక సంబంధం. ప్రతి ఒక్కరు దైవంతో ఇలాంటి సంబంధం ఏర్పరచుకోవచ్చు. అందుచేత మనస్తత్వశాస్త్రి దృష్టిలో ప్రతి ఒక్కరూ ఈ ప్రత్యక్ష సంబంధం కలిగివుండే విధానంలో ఎవరికి వారు ఏకాకులే అని చెప్పవచ్చు.

ఆ సర్వేశ్వరుడితో సంబంధం విషయంలో ప్రతి ఒక్కరూ ఒంటరివారే.

భగవంతుడితో వ్యక్తి సంబంధం ఒకేలా వుండదు. ఇంకొకరితో సరిసమానంగా అసలే వుండదు. ఏ ఇద్దరూ ఒక్కలా వుండరు. అందుచేత నీనుండి తీసుకుని యింకొకరికివ్వ గలిగేది, నీ నుండి విడిపించి ఇంకొకరి కప్పగించేది ఏదీ వుండదు. సృష్టినుండి ఈ సంబంధం గాని మాయమయితే, సృష్టే మాయం అయిపోతుంది. అది అసంభవం.

దీని భావం ఒక వ్యక్తి తన జీవియొక్క సత్యంలో జీవించగలిగితే, వాడు సృష్టిలో అత్యావశ్యకమయిన భాగమవుతాడు. సహజంగా వ్యక్తి దేనినైతే నమ్ముతాడో దానినసరించే జీవించాలని నా భావం కాదు. తన జీవ సత్యంతో తాను జీవించగలిగినట్లయితే, ఒక అభివృద్ధి వలన అతడు ఆ సత్యంతో సంపర్కంలోకి ప్రవేశించగలిగిన శక్తివంతుడవుతాడు. తక్షణం అతడికి నిరుపమానమైన ప్రత్యేక సంబంధం దైవంతో ఏర్పడుతుంది. దానికి సమానమైనదేదీలేదు. అదీ విషయం.

సహజంగానే, అది మీ జీవసత్యం గనుక అదే జీవితంలో ప్రకటితం కావాలి.

*

ప్రశ్న: వస్తువులలో సత్యాన్ని ఎవరైనా కనిపెట్టినట్లయితే దానర్థం వారు దైవాన్ని కనుక్కున్నట్లేనా?

తప్పకుండా. ప్రతి దాంట్లోనూ, అదేదైనా సరే. అదొక్కటే మార్గం. శాశ్వత సత్యాన్ని తనలో భరించని వస్తువంటూ ఏదీ లేదీ సృష్టిలో. అలా కానట్టయితే మన సత్యాన్ని తనలో కలిగి వుండకపోతే యీ ప్రపంచం మొత్తం, క్షణంలో వెయ్యోవంతైనా మనలేదు.

ఒక అసాధారణ విషయమేమిటంటే. మీరు చిత్తశుద్ధి కలిగినవారయితే, విషయాలు అలా ఎందుకున్నాయో, తెలుసుకుంటారు. ఆ హేతువు, ఆ మూలం, ఆ విధాన క్రమం యివన్నీ అలా ఎలా వున్నాయో, తెలుసుకోగలరు. కారణం, అది అంతా ఒక్కటే కాబట్టి. సత్యం అని మనం అనేది ఒకటి ఉంది. ప్రతి వస్తువుకీ అదే మూలాధారం. ఎందుకంటే ఇది గానీ అక్కడ లేకపోతే, అక్కడ ఏమీ ఉండదు. ఒక్కసారి మీరీ సత్యాన్ని తెలుసుకుంటే మీరా మూలాధారాన్ని తెలుసుకుంటారు. కార్యకారణ సంబందాన్ని తెలుసుకోగలుగుతారు. అది అలా ఎలా వుంది, ఎందుకుంది, దాన్ని మార్చే మార్గం ఏది? యివన్నీ తెలుసుకుంటారు. మీరు దైవసంపర్కంలో వున్నట్లయితే, ప్రపంచంలో ప్రతివస్తువు యొక్క పరిజ్ఞానపు తాళంచెవి మీ దగ్గర ఉన్నట్లే. ఎలా, ఎందుకు, అది మారే విధాన క్రమం యివన్నీ తెలుసుకోగలుగుతారు.

చెయ్యవలసినపని ఏదో కొంతవుంది. అది చెయ్యడానికి చాలా ఆసక్తికరంగా వుంటుంది. ఒక చిన్న పదార్థపు ముద్ద (లావాలాంటిది) నీవుగా తయారవుతుంది. నీలాగే తయారయిన రూపాల ప్రతినిధివి నువ్వు. ఆంతర్యం లోకి ప్రవేశించు. ఆ రహస్యంయొక్క తాళంచెవి కనుక్కో. అలా ఆంతర్యంలోకి పోతేకాని నువ్వు చెప్పలేవు. "అది నాకతీతమైనది. అది నాకు చాలా పెద్దది." నీలో వున్న నీ సూక్ష్మ దేహంలోకి పో. నీలోవున్న అన్ని ద్వారాలు తెరిచే తాళంచేవి నువ్వు కనుక్కొంటావు.

*

నువ్వొక సామాన్యవ్యక్తివైతే సరే. నువ్వు అన్నీ సమకూర్చుకొని శ్రమపడి ఆ పద్ధతి తెలుసుకుంటావు. నీ ఎదగగలిగే సామర్థ్యం అపరిమితమైనది.

ప్రతీవారూ ఏదో వొక రకానికి చెందిన వారన్నది సాధారణ భావన. ఉదాహరణకు పైన్ వృక్షం ఒక ఓక్ చెట్టు కాలేదు. తాటి చెట్టు గోధుమ మొక్క కాలేదు. ఇది జగమెరిగిన సత్యం. అది వేరే విషయం. నీలో వున్న జీవసత్యం నీ పక్కన ఉన్నవాడిలో

వున్న జీవసత్యం ఒకటి కావు. కానీ నీ జీవసత్యంలో స్వయంగా నీ శరీరనిర్మాణానికి అణుగుణంగా నీ పురోగతి దాదాపు అపరిమితం. నీ స్వంత నిర్ణయాలు నమ్మకాలు నీ పురోగతి పరిమితమైనదని సూచించుట వలన అది పరిమితమైపోతుంది. అసలైన ప్రక్రియగురించి నీకు అవగాహన లేనందువలన అది పరిమితమైపోతున్నదా, అలా కానట్లయితే....

ఏది ఎలా చెయ్యాలో తెలిసినట్లయితే, మనిషి చేయలేనిదంటూ ఏదీ ఉండదు.

శ్రీమాత

అనువాదం: ఎన్. విజయలక్ష్మి

మౌలిక సత్యం

ప్రపంచం పదార్థరూపం. దైవం యదార్థ సత్యం. పదార్థరూపంలో యదార్థరూపాన్ని చూడాలి.

అంతా భగవన్మయమే. అంతా ఆత్మ స్వరూపమే. అంతటా భగవంతుని ఉనికే. అంతా బ్రహ్మమే. ఏకమేవ ద్వితీయం — ఆ ఒక్కటీ తప్ప వేరొకటిలేదు. దానికి వ్యతిరేకమైనది మరొకటి లేదు. మరేదీ ఉండబోదు. ప్రకృతి దివ్య చైతన్యశక్తి తప్ప వేరుకాదు. సమస్త జీవకోటి ఆ దివ్యపురుషుడి లోపల, వెలుపల పరివ్యాపించి యున్నదే. అన్నీ అంతఃకరణ ప్రతిరూపాలే. ఆతని వాస్తవిక ఆత్మ స్వరూపాలే, ఆతని భౌతికాకృతులే. అవన్నీ ఆ దివ్యచైతన్యశక్తి లో అంతర్భాగాలే. ఆ శక్తినుండి ఆవిర్భవించినవే. దివ్యసత్తా ఎలాగైతే ఒక పరిమితికి కట్టుబడలేదో, ఈ సృష్టికూడా అంతే. మనం నివశిస్తున్న ఈ విశాల విశ్వంలో ఎటుచూసినా, ఎలా చూసినా ఆ అనంతత్వ స్థితి తప్ప వేరొకటి కానరాదు. దివ్యసత్తా ఒక ఆకృతిని ధరించలేదు. దానికి పదార్థరూపంతో గాని, మనోరూప కల్పనతోగాని సంబంధంలేదు.ఒక పరిమిత ప్రకృతినిగాని లేక భౌతికాకృతినిగాని ధరించుటకు మొగ్గు చూపదు. మన చుట్టూ వ్యాపించియున్న స్థితి అంతా అలాంటిదే తప్ప వేరుకాదు. ఈ ప్రపంచపు ఉనికి ఆ స్థితి గతులపైనే ఆధారపడి ఉంది. ప్రపంచం ఒక సూత్రబద్ధమైన యాంత్రిక వ్యవస్థ. దాని శక్తి చాలవలోగాని లేక దాని బౌద్ధిక మరియు భౌతిక పరివర్తనలో గాని జోక్యం చేసుకునేందు దానికి అంతరాత్మగాని, ఆత్మశక్తి గాని లేవు. ఒక నిరపేక్ష

వైఖరిగల మౌలిక దైవశక్తి దానికి వెలుపలనో లేక ఊర్ధ్వభాగంలోనో నిర్లిప్తంగా మాత్రమున్నది. అందుకు విరుద్ధంగా ఈ సమస్త సృష్టితోపాటు దాని యందలి ప్రతి అణువణువు ఆ దివ్యశక్తి యొక్క క్రియాశీల విన్యాసమే. సృష్టి లోని ప్రతి ఒక్క కదలికను నిర్ణయించేది, నియంత్రించేది, దాని ప్రతివ్యవస్థయందు పరిఢవిల్లేది, దానిలోని ప్రతిజీవియొక్క ఆంతరాత్మను మనస్సును తన ఆధీనమునందుంచుకునేది ఆ దివ్యశక్తియే. సర్వము దైవాధీనం. ఆతనిలోనే దాని పరిభ్రమణం. ఆతనిలోనే దాని అస్తిత్వం. ఆతడు సర్వాంతర్యామి. సర్వము ఆతని క్రీడాస్థలియే. సర్వత్రా ఆతని ఉనికి ప్రకటితమే. ప్రతి జీవి ఆ నారాయణుడి ప్రచ్ఛన్న ప్రతిరూపమే.

పుట్టుకయేలేని దానికి పుట్టుట ఉండదు. అలాగే జీవులంతా, విడివిడిగా పుట్టుకలేని జీవాత్మలు. వాటికి పుట్టుట గిట్టుట ఉండదు. శాశ్వతులు. అయితే, అస్తిత్వమూలం లోను, సార్వత్రికతలోను పుట్టుకలేని ఆత్మ స్వరూపులు. పుట్టుట గిట్టుట ఉన్నా, అది కేవలం రూపు రేఖుల మార్పే. సమగ్రమైనది మాత్రమే అసమగ్రతను అంచనా వేయగలదు. అదే సృష్టిలోని అసాధారణ విషయం. అయితే, ఆ అసమగ్రత మనం ఊహించుకునే వస్తువు లేక విషయం యొక్క భౌతిక లేక మానసిక ఆకార ఆచరణలలో ప్రస్ఫుట మౌతుంది. ఎలాగైతే సర్వాన్ని ప్రకాశింపజేసే సూర్యుడి వెలుగులో గాని, ప్రసరణలోగాని దోషం ఉండదో అలాగే ఏది ఊహిస్తుందో దానిలో స్వతహాగా దోషం ఉండదు. ఉన్న దోషమంతా వీక్షించే ఆ ప్రత్యేక అవయవానిదే. భగవంతుడు ప్రపంచాన్ని ఒక సుదూర స్వర్గం నుండి పాలించడు. అతని సన్నిహిత సర్వజ్ఞత ఆ పని నెరవేరుస్తుంది. ఎంతటి అల్పకార్యమైనా అది అనంతమైన దివ్యశక్తి ప్రచోదితమే తప్ప తనకు తానుగా సమకూరిన పరిమితశక్తి నిర్వర్తించేది కాదు. సంకల్ప జనితమైన విషయ పరిజ్ఞానముతో కూడిన ప్రతిచర్యలో కూడ అనంతమైన సార్వత్రిక సంకల్ప పరిజ్ఞానాలను కనుగొనవచ్చు. దైవపాలన ప్రచ్ఛన్నంగా కొనసాగే చర్య కాదు. పరాయి సర్కారు పెత్తనంలాంటిది కాదు. అతడు సర్వాన్ని పరిపాలిస్తాడు. కారణం అతడు సర్వశ్రేష్టుడే కాక చరాచరసృష్టి కార్యకలాపాలలో, వాటి మూలాలలో ఆతని ఉనికి సుస్పష్టము గనుక, వాటి సమగ్ర శక్తికి ఆతడే ఆధారభూతుడు గనుక.

*

వేదాంతసారంలో ఆద్యసూత్రాలైన "ఓం తత్ సత్," "సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ," నుండే ప్రారంభించాలి. ఆ విధంగా అన్నింటిలోకి మౌలిక సత్యమైన దానిని గమనించ

గలుగుతాము. మరికొంత విచారణతో మనకు తెలియవచ్చేది ఏమిటనగా ఆ మౌలిక సత్యం మనకు నిజంగా సవ్యంగా అర్థమైనప్పుడు తక్షణం మిగిలిన వన్నీ బహుశా తమకై తాము సక్రమంగా తేటతెల్లమౌతాయి. "తస్మిన్ విజ్ఞతే సర్వం విజ్ఞాతం"; అనగా అది తెలిసనప్పుడు సర్వం తెలిసినట్లే.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి.

ఆలోచన సత్యం — జ్ఞానంయొక్క సాపేక్షత

చూడండి. ఆలోచన అనేది ఒక విషయాన్ని ఇలా వుంటుంది అని అంచనా వేస్తుంది. కాని అది సత్యానికి చాలా దూరం... అది కేవలం అస్పష్టమైనది. అసంపూర్ణమైనది. ఎటూ తేల్చుకోలేని భావ ప్రతిరూపం, తప్పులతడక. ఎంత బాగున్నా, సరే అదంతే. కాబట్టి నిజానికి అది క్రియాశీలకంగా నుండవలసిన ఘడియ. నీకు నువ్వు యిలా "నా పురోభివృద్ధికి తోడ్పడినట్లయితే ఈ ఆలోచను ఆచరణలో పెడతాను" అని నీకు నీవు చెప్పుకోవాలి.. కాని అది శుద్ధమైన సత్యంగా నీవు అనుకున్నట్లయితే, ఖచ్చితంగా నీవు తప్పుదారి పట్టినట్టే. శుద్దవాస్తవికత అనేది ఏ ఒక్క ఆలోచనలోను వుండదు. శ్రీఅరవిందుల సూక్ష్మ భావరూపాలలో అత్యద్భుతమైనది, "ఆలోచన కాని, మాటకాని శాశ్వత సత్యాన్ని పట్టుకోలేవు", అన్నది. అందులో ఆయన చెప్తారు, ఏ ప్రబోధమైనా, అదెంత గొప్పదయినా, ఎంత స్వచ్ఛమయినదయినా, ఉత్తమమైన దైనా, సవ్య మైనదైనా అసలు సత్యంయొక్క ఒక కోణమేకాని అసలు సత్యం కాదు. అది సంపూర్ణ సత్యం కాదు. నీ ఆలోచన ఏదైనా కానీ, అది అత్యంత ఉత్తమమైనదైనా, అత్యంత వాస్తవమైనదైనా, అత్యంత స్వచ్ఛ మైనదైనా, అత్యంత ఉన్నతమైనదైనా, ఎంత నిజమైనదైనా కేవలం అది అసలు సత్యంలో ఒక అత్యంత సూక్ష్మాతిసూక్ష్మ మైన భాగం. కాబట్టి అదే మాత్రం సత్యం కాదు. అందుచేత ఆ పరిజ్ఞాన క్షేత్రంలో మనిషి ఆచరణాత్మకంగా వుండాలి. నేను చెప్పినట్లు మీరు సత్యంగా భావించినది దానిని మీ పురోగతికి సహాయపడుతుందనుకున్నదానిని ఆ సమయానికి ఆ ఆలోచనను పాటించండి. కొన్ని సార్లు అది ప్రకాశమానంగా వస్తుంది. నీ ప్రగతికి సాయపడుతుంది. అది నీ ప్రగతికి ఎంతకాలం పనిచేస్తుందో, అంతకాలం వుంచుకో, అది ఎప్పుడు

మాసిపోవడం మొదలవుతుందో అది నీకేమాత్రం సహాయపడదో అప్పుడు దాన్ని విడిచిపెట్టు. నిన్ను కాస్త ముందుకు తీసుకుపోగలిగే మరి దేన్నయినా పొందడానికి ప్రయత్నించు. మనుషులు జ్ఞానం యొక్క సాపేక్షసంబంధాన్ని అర్థం చేసుకున్నట్లయితే చాలావరకు ఆపదలు, దురదృష్టాలు మాయమయిపోతాయి — విశ్వాసం యొక్క సాపేక్షసంబంధం, బోధనలయొక్క సాపేక్ష సంబంధం, పరిస్థితులయొక్క సాపేక్ష సంబంధం కూడా. ఎంతవరకు ఈ సాపేక్షసంబంధం ప్రధానమైనది? ప్రస్తుతానికి అది ప్రధానమైనదికావచ్చు. నీ జీవితాన్ని బ్రతికించవచ్చు, చంపవచ్చు. నేను భౌతిక జీవితం గురించి మాట్లాడటం లేదు. ఆత్మశక్తిని గురించి మాట్లాడుతున్నాను. కాని అది ఆ క్షణానికి మాత్రమే. నువ్వు ఒకానొక ప్రగతి సాధించావు. తరువాత కొంత పెద్దవాడివయిన తరువాత ఆధ్యాత్మిక దృక్పథంలో ఈ విషయం మీద వెనక్కి తిరిగి ఆలోచిస్తే ఈ పరిస్థితి లేక ఈ భావన బహుశా నీ జీవితాన్ని నిర్ణయించినది, ఎంతో సాపేక్షంగా కనిపిస్తుంది. అదేమాత్రం గుర్తించవలసిన విషయంగా నీ కనిపించదు. నువ్వు కొత్త ప్రగతి సాధించడానికి అంతకంటె ఉన్నతమైనదేదో అవసరమవుతుంది.

ఇది మనిషి యెల్లప్పుడూ గుర్తు పెట్టుకున్నట్లయితే, యీ మితిమీరిన వర్గ భేదాలు, మితిమీరిన అసహనం, ఈ తగవులు, కలహాలు అన్నీ ఆ క్షణంలో మానుకుంటారు. ఎందుచేతనంటే, ఒక కలహం అంటే యిదే. ఒక విషయాన్ని ఒకరు ఒకలా అనుకుంటే మరొకరు అదే విషయాన్ని మరొకలా అనుకుంటారు. అంటే ఒకరి దృక్పథం ఒక టయితే మరొకరిది మరొకటి. ఇద్దరూ ఒక అవగాహనకి రావడానికి ప్రయత్నించడం లేదా ఎలా సామరస్యాన్ని సాధించగలరో ఆలోచించడానికి బదులు ఒకరిమీదికి మరొకరు ఉసిగొల్పడం, ముష్టి యుద్ధాలకి దిగడం తప్ప వేరొకటి వుండదు.

కాని, మీకు సంపూర్ణ సాపేక్ష సంబంధం విషయంలో అవగాహన కలగాలి. మీ ఆలోచన ఏది మంచిదో దానిని గురించి నిశ్చితాభిప్రాయం, అది ప్రపంచ పోకడలలో ఎంతవరకు సాపేక్ష సంబంధం కలిగి వుందో అర్థం చేసుకోవాలి.అప్పుడు మీ ప్రతిస్పందనలో దుర్మార్గం తక్కువగా, సహనం ఎక్కువగా వున్నవారుగా వుంటారు. అదే కావలసినది.

శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి లక్ష్మి

ఇతరులను అర్థం చేసుకోవడం — అతీంద్రియచేతన

ప్రశ్న: ఒకరు ఇతరులతో మాట్లాడినపుడు పరస్పరాంగీకారానికి రావడం అరుదు,కారణం. అందరూ ఒకే కోణంలో విషయాన్ని గమనించరు గనుక. లేదా నేను ఇతరుల దృష్టి కోణాన్ని చూడగలిగినా, దానిని నేను అంగీకరించలేను.

దాని అర్థం నీలో మృదుత్వం లేదన్నమాట. ఒకవ్యక్తి విసుగు పుట్టిస్తున్నాడని నీవు నిర్ధారణకువస్తే, నీవు కూడా పరమ బోరువని అతను కూడా తప్పక అనుకుంటాడు. ఇతరుల స్థానంలో వుండి అర్థం చేసుకోవాలనే అభిప్రాయం నీకు కలుగనంతకాలం, నీవు దేనిని సరిగ్గా అర్థం చేసుకోలేవు. కాబట్టి ఇది తప్పనిసరి. నీకు అర్థంకాని విషయాన్ని పరులు నీకు చెబుతున్నప్పుడు అతనికే యివి తెలియదు. అని నీవు అనుకోకూడదు. అయితే అర్థం చేసుకోవడానికి నీవు ప్రయత్నించాలి. ఒక పిల్లవాడు సైతం వచ్చి, నీకు అర్థం కాని దానిని చెప్పినప్పుడు కూడా నీవు నిజాయితీగా వ్యవహరించాలితప్ప ఆ బిడ్డ మూర్ఖుడని అనుకోరాదు. అయితే, "నేను మందమతిని కనుక నాకది అర్థంకాలేదు", అని నీవు భావించాలి.

ఒక సమస్యను అర్థం చేసుకోవడానికి అనేక మార్గాలు ఉంటాయి. అయితే నీవు పరిష్కారం కనుగొనాలనుకున్నప్పుడు అన్ని విషయాల్ని ఒకదాని తరువాత ఒకదానిని పరిగణలోనికి తీసుకొని వాటన్నింటిని విహంగ వీక్షణంగా పరిశీలించి వాటిమధ్య ఉన్న పొందికను గమనించ గలగాలి.

అతీంద్రియమనే ఒక చేతనాస్థితి ఉంది. దాని ద్వారా ఉన్నత చైతన్యం కలిగిన వ్యక్తులు వ్యక్తీకరించిన ఆయా సిద్ధాంతాలు, ఆయా విశ్వాసాలు, ఆయా భావాలు, అలాగే పరస్పర వైరుధ్యంగల బౌద్ధ, వేదాంత, క్రైస్తవ సిద్ధాంతాలు, సమస్త తాత్విక సిద్ధాంతాలు, సత్యంయొక్క ఒక చిన్న మూలాన్ని అందుకోగలిగిన మానవనైజం యొక్క అన్ని భావాలు సైతం, ఒకే సమయంలో నీవు చూడగలగాలి. ఆ స్థితిలో ప్రతి విషయాన్ని దాని స్థానంలో దానిని నీవు ఉంచడమే కాకుండా అవన్నీ ఎంత అద్భుత వాస్తవాలో గమనించ గలుగుతావు. విషయం ఏదైనప్పటికీ దాన్ని అర్థం చేసుకోవడంలోని వాటి అవసరాన్ని నీవు తెలుసుకుంటావు. ఒక చైతన్యస్థితి ఉంది. ఓ! నీకు అర్థంకాని విషయాలను చెప్పడానికి నేను ప్రయత్నిస్తున్నాను. సరే, ఒక చిన్న ఉదాహరణ చెబుతాను.

"ప్రపంచాభివృద్ధికై జనం ప్రయత్నించనంతకాలం అంతా సాఫీగా సాగిపోయింది. అందరూ సంతృప్తిగా ఉన్నారు. తనని సరిచేసుకోవడం లేదా ప్రపంచాన్ని మార్చడం అనే చింతనే లేదు. అపుడు అంతా సాఫీగానే సాగిపోయింది. అయితే ఇతరులను అభివృద్ధి పరచాలని కోరడం ఒక తెలివి మాలిన పని. వారికి ఇష్టమైనట్లు ఉండనివ్వడం తప్ప దేనికీ వాళ్ళను అబ్బంది పెట్టకూడదు. ఇది అత్యంత తెలివైన పని", అని ఎనాటోల్ ఫ్రాన్స్ తన గ్రంథం ఒకదానిలో చెప్పాడు. దానికి విరుద్ధంగా కొందరు ఇలా అంటారు. "అందరూ తెల్సుకోవలసిన సత్యం ఒకటుంది. ప్రపంచం అజ్ఞానంలో కొట్టుమిట్టాడుతుంది. ఎంతటి మూల్యం చెల్లించైనా, ఎన్ని కష్టాలకోర్చియైనా అజ్ఞానం నుండి బయటపడేసేందుకు మనిషిని చైతన్య వంతంచేయాలి." అయితే ఒక చేతనా స్థాయిలో, ఆ రెండు విధాలుగా చూడటం కూడా సరైనదేనని చెప్పగలను. సహజంగా రెండు పద్ధతులను మాత్రమే తీసుకున్న ప్పుడు విషయాన్ని అర్థం చేసుకోవడం నీకు కష్టమౌతుంది. మానవ మేధ దర్శించిన సత్యాన్ని అన్ని కోణాలనుండి ఏకకాలంలోనే చూడగలగాలి. అంతకు మించి కూడా పరిశీలించాలి. అప్పుడు ఆ స్థాయిలో ఏదీ పూర్తిగా అసత్యం కాదు, చెడ్డదికాదు. ఆ స్థాయిలో మాత్రమే సమస్యలనుండి, బాధలనుండి, కొట్లాటలనుండి మనిషి స్వేచ్ఛను పొందుతాడు. అప్పుడు ఆవిష్కరింపబడిన సమత నీకు అద్భుతమైనదిగా గోచరిస్తుంది.

అయితే ఈ స్థితిని నీవు మానసికంగా అనుకరించ ప్రయత్నించినపుడు — నీకు అర్థమౌతుందా! మానసిక అనుకరణ గావిస్తే నీవు తప్పకుండా తెలివిమాలిన పనులు చేస్తావు. మస్తిష్కం అల్లకల్లోలంగా నుండి, అత్యంత వైరుధ్య భావాలను తెలియకుండానే వ్యక్తపరిచేవారిలో నీవూ ఒకడివి అవుతావు.

ఆ స్థాయిలో ఏ వైరుధ్యం లేదు. విశ్వం ఎలా, ఎందుకు ఏర్పడిందనే విషయాలపై పూర్తి జ్ఞానంతో ఒకరు చెప్పిన అన్ని సంపూర్ణ సత్యాలను (పరిపూర్ణ సత్యావిష్కరణ చేయుటకు సరిపోని) అర్థం చేసుకోగలది మనిషి యొక్క పరిపూర్ణత మాత్రమే. అయితే నీకు చెప్పేదొకటే. స్వీయ సాధనతో మాత్రమే మనిషి ఈ స్థాయిని చేర లేడు. అందుకోవాలనే ప్రయత్నం చేసి అందుకోలేడు. మనః పూర్వకంగా నీవు నీకుగా ఎదగాలి. అది సంపూర్ణ మానసిక సద్భావనకు పరాకాష్ట. అప్పుడు నీకు ఏ పక్షపాతం ఉండదు. ఏ అభిమానం ఉండదు. ఒక ఆలోచనకు కట్టుబడుట ఉండదు.

సత్యాన్వేషణకై ప్రయత్నించాలనే ఉబలాట ఉండదు. దివ్యతేజోవలయంలో నిలుస్తావు. అంతే.

*

నీతి మరియు సత్యం:

అప్పుడప్పుడు నైతిక భావాలుసైతం మిశ్రితమై వివేచనాజ్ఞానాన్ని కలుషితం చేస్తాయి. ఆ నైతిక భావాలను మనసుంచి దూరం చేయాలి. కారణము, నీతికి పరమసత్యానికి మధ్య చాలా దూరం ఉంది. (ఇలా అని నేను ఎవరినైనా భయపెడితే క్షమించాలి. కాని, విషయమలాగే వుంటుంది.) సమస్త ఆకర్షణవికర్షణలను జయించి నపుడే, నీకు సరైన వివేచనాశక్తి కలుగుతుంది. నిన్ను ఆకర్షించే విషయాలు, విముఖత కలిగించే విషయాలు ఉన్నంత వరకు, నీ జ్ఞానేంద్రియాలు పరిపూర్ణంగా నిశ్చయంగా వర్తించలేవు.

శ్రీమాత

అనువాదం: బాష

మనస్సు — సత్య దార్శనికత

"మనిషిలో పరస్పర సంబంధం గల రెండు సామ్య శక్తులు నెలవై ఉంటాయి. ఒకటి పరిజ్ఞానం.మరొకటి ప్రజ్ఞానం. పరిజ్ఞానం మానవ మేధకు సంబంధించినది. అది వక్రీభవించబడిన మాధ్యమంలో మనస్సు తడుముకుంటూ చూచినపుడు సత్యమెంత మేరకు గోచరిస్తుందో. అది పరిజ్ఞానం. ప్రజ్ఞానం ఆత్మ సంబంధమైనది. దైవీయదృష్టితో గోచరించేది ప్రజ్ఞానం."

థాట్స్ మరియు అఫోరిజమ్స్, శ్రీఅరవిందులు

శ్రీఅరవిందులు ఈ ఉభయశక్తుల గురించి అర్థం చేసుకో గలవారికి సుస్పష్టంగా వివరించారు. ఒకటి మేధా సంబంధి అని, మరొకటి ఆత్మ సంబంధి అని. ఈ మహా సత్యాన్నే వారు తమ మహితోక్తులద్వారా, సత్యసూక్తుల ద్వారా తేటతెల్లం చేయదల చారు. ఆత్మ గతమైన ఈ శక్తిని మానవమేధ పొందాలని ప్రయత్నిస్తే అది అసాధ్యమే అవుతుంది. కారణం ప్రజ్ఞాన శక్తి ఆత్మకు చెందినది. మానవ అస్తిత్వంలో నుండి

అది ఆధ్యాత్మిక చైతన్యంతోపాటు పైకి లేస్తుంది.

పరిజ్ఞానం మానసిక పార్శ్వానికి చెందినది కావడం వల్ల అది నిజమైన జ్ఞానం కాదు. దాన్ని ప్రయత్నించి ప్రయాసపడి పొందవచ్చును. ప్రజ్ఞానం మనసుకు సంబంధించినది ఎంతమాత్రం కానందువల్ల మనస్సు దానిని పొందజాలదు. నిజానికి ప్రజ్ఞానం గూర్చిన జ్ఞానం మేధస్సుకు ఏమాత్రం లేదు. అందుకే నేను పునరుక్తం చేస్తున్నాను. ప్రజ్ఞానం కేవలం ఒక ఆత్మిక శక్తి. అది ఆధ్యాత్మిక చైతన్యం చేతనే జాగృతం కాగలదు.

ఇంతకూ ఈ "వక్రీభవించబడిన మాధ్యమం" అంటే ఏమిటి? ఈ మాధ్యమంలో సత్యం ఏమవుతుంది?

ఎప్పటిలాగే శ్రీఅరవిందులు ప్రవచించే వాటిలోని అర్థం బహుళ స్థాయిలలో ఉంటుంది. ముఖ్యంగా ఒకటి విశేషార్థం మరొకటి సామాన్యార్థం. నిర్దుష్ట భావనలో ఈ "వక్రీభవించబడిన మాధ్యమం" అన్నది ఒక మానసిక మాధ్యమం. అది అజ్ఞానంలో ఉండి పనిచేస్తుంది. అందుకే అది సత్యాన్ని పరిశుద్ధంగా ప్రకటించజాలదు. మానవ జీవితం మొత్తం అజ్ఞానంలోనే సాగుతుంది కనుక, ఈ వక్రీభవించబడిన మాధ్యమం సర్వం భూసంబంధమైన భౌమిక వాతావరణమే కనుక అది సత్యాన్ని వక్రీకరించి స్వీయ ప్రతిపత్తిని ప్రకటించుకుంటుంది.

ఇక్కడే అత్యంత సూక్ష్మ మైన మార్మిక అంశం ఒకటి వారి సత్య సూక్తులలో ఇమిడి ఉంది. నిరంతరం తడబడుతూ తడుముకుంటూ దేవులాడే ఈ మనస్సు సాధించేదేమిటి? మనకు తెలుసు. మనసు ఎల్లవేళలా ఏదో తెలుసుకోవాలనే తపనలో తప్పిదాలు చేస్తూ, శత ప్రయత్నాల నేపథ్యంలో మళ్ళీ మళ్ళీ ప్రయత్నిస్తుంటుంది, కాని ఈ ప్రయత్నపూర్వక ప్రగతి అంతా ఒక కుంటి నడక. సత్యాన్ని గూర్చిన అవ గాహన దానికి ఎలా అబ్బుతుంది? పాక్షికంగా పట్టుబడినా అది నిజంగా సత్యమేనా? లేక అది ఒక సత్య శకలమా? అదొక అర్థసత్యమా? లేక అబద్ధమా? ఇది ఒక ఆసక్తిదాయకమై న అంశం.

మనం విన్న, మనం వల్లిస్తున్న జ్ఞానం ఎప్పుడూ పాక్షికంగానే శకలాల రూపంలోనే అసంపూర్ణంగానే అంది వస్తుంది మనకు. కనుక అది నిజమైన జ్ఞానం కాజాలదు. నిజానికి ఈ విషయాంశం పాతదై పోయింది. దీనికి మరింత జీవితాధ్యయనం అవ సరం. ఐతే, శ్రీఅరవిందుల వారు ఉద్దేశించిన ఈ "వక్రీభవించబడిన మాధ్యమం"

లో దర్శించవలసిన సత్యం మరింత ఆసక్తిదాయకమైనది.

ఇక్కడ సత్యమే మరొక రూపం దాలుస్తుంది. ఈ మాధ్యమంలోని సత్యం ఎన్నటికీ సత్యం కాదు. ఆ కారణంగా అది సత్యంయొక్క వికృతికి లోనైన స్వరూపం మాత్రమే మనకు లభించనున్న ఈ సత్యభాగం, నిజానికి సత్యం యొక్క నిజమైన శకలం కాదు. అది సత్యంలా కనిపించే ఒక దృష్టి భేద అన్యృతస్వరూపం. అది కరిగి పోయిన సత్యం యొక్క అభాసాదర్శనం.

సరియైన అవగాహన సౌలభ్యం కొరకు (అక్షరాక్షరంగా అనువర్తించుకోవలసిన అవసరంలేని) ఒక దృశ్య దృష్టాంతాన్ని మీ ముందు ఉంచబోతున్నాను.

ఈ సందర్భంలో, మనం శుద్ధ సత్యాన్ని ఒక నిర్మలమైన ప్రకాశవంతమైన శ్వేత కాంతి గోళంగా భావిస్తే, మానసిక మాధ్యమంలో, మానస వాతావరణంలో ఈ సమగ్రమైన శ్వేతకిరణం వేలాది ఛాయలలోకి పరివర్తనం చెందుతుంది. ఒక్కొక్క విడివడిన ఛాయ, ఒక్కొక్క విశిష్టమైన రంగుగా భాసిస్తుంది. మాధ్యమంవలన శ్వేతకాంతి కిరణం వక్రీభవింపబడి, విభజింపబడి, నీల హరిత హరిద్ర అరుణాది వర్ణాలుగా ప్రకటితమౌతుంది. ఇప్పుడు మనకు గోచరించేది పునర్వ్యవస్థీకరింప వీలుపడని రకరకాల రంగులే, కాని తొలుతటి శ్వేతకాంతి కాదు. శ్వేతగోళ శకలం కూడా కాదు. అందుచేత అది సత్యాన్ని చేరుకొనజాలదు. అది సత్య శకలాలను కలిగి ఉండదు. అది ముక్కలుచెక్కలుగా విరిగిపోయిన సత్యం. ఒక చివికిన శిథిలావస్థ.

సత్యం అంటే సంపూర్ణత్వం. సర్వస్వం. అవసరమైనదే ఈ వక్రీభూత మాధ్యమంలో మనకు గోచరించే మానసిక వాతావరణం మనలను అన్ని అంశాలను సొంతంగా గ్రహించనీయదు. సింహభాగం నష్టపోయింది కనుక. ఇది ప్రకటనకు ఆవిష్కరణకు అనువైంది కాదు కనుక. అందుకే దీనిని మనం సత్యం అని అనలేము. సారభూత సత్యాంశ లేశమే అయినా, సత్యం ఎంతమాత్రం కాదు. ఇది నిజానికి మానసిక వాతావరణంలో అజ్ఞానం మాత్రమే.

అందుకే నేను చెప్పేదేమిటంటే మనిషి మనస్సు గ్రహించే జ్ఞానం అంతా కేవలం అజ్ఞానంలోని జ్ఞానమే లేక ఒక అవిద్యా జ్ఞానమే అనవచ్చు.

ఇక ప్రజ్ఞానం సారభూత సత్యదర్శనం. ప్రకటనా యోగ్యమైన ప్రకాశ ఆవిష్కరణం.

"చింతనాత్మక ఆలోచన సత్యం కేసి గురి చూసి వేసిన బాణం. అది ఒక

బిందువును తాకుతుందే కాని మొత్తం లక్ష్యాన్ని ఆవరించలేదు. కాని విలుకాడు మాత్రం ఆపాటి విజయంతో సంతృప్తి చెందుతాడే తప్ప అంతకు మించి అడుగడు"

థాట్స్ మరియు అపోరిజమ్స్,శ్రీఅరవిందులు

ఇదంతా మనకు సువిదితమైన విషయమే. నిజమే, కాని, మనం ఆ మొత్తం లక్ష్యాన్ని పరిపూర్ణంగా ఆవహించడానికి ఏమి చేయాలన్నిది ప్రశ్న. ఇక, నీవు చేయగలిగిందల్లా నీవు విలుకాడివిగా కాకుండా మిగిలిపోవడమే! అస్త్ర సన్యాసం చేయడమే! సత్యాన్ని కనుగొన్నామని భావించే స్థితిలో ఉన్నవారి పట్ల ఇదొక చక్కని సంగతే. వారు ఒక బిందువునైనా స్పర్శించ గలిగారు. కనుక వారు సర్వాన్ని దర్శించారనడం మంచి విషయమే.

మరొక ప్రశంసాపాత్రమైన అంశం — సంపూర్ణ మానసిక ప్రశాంత స్థితి. మనం సంపాదించుకున్న జ్ఞానాన్ని ప్రోగుచేసుకోవలసిన పనిగాని, గ్రహించిన భావా వేశాలను జ్ఞప్తికి ఉంచుకోవలసిన అవసరం గాని ఎంతమాత్రం లేదు. వేలాది విషయాలను మన మొదడులో కుక్కుకోవలసిన పనిలేదు. కార్యాచరణ సమయాలలో, ప్రబోధించే సందర్భాలలో, సమస్యలను పరిష్కరించే పరిస్థితులలో అంది వస్తుంది కదా అని మనం పొందిన జ్ఞానాన్ని మన అదుపాజ్ఞలలో అట్టి పెట్టుకొనే ప్రయత్నం అనవసరం. మనస్సు నిశ్శబ్దమైనది, మేధస్సు నిష్ఫలమైనది. సర్వం స్పష్టంగా, ప్రశాంతంగా నిర్మలంగా ఉన్న సరియైన క్షణంలో దైవకృపవలన ఒక కాంతిబిందువు మన చైతన్యంలోకి ప్రసరిస్తుంది. అప్పుడు తెలియవలసినదంతా తెలిసివస్తుంది. మరి దానిని జ్ఞాపకం ఉంచుకోవాల్సిందెందుకు? జ్ఞానాన్ని అట్టిపెట్టుకోవాల్సిన అవసరం ఏమి వచ్చింది? మనకు అవసరమైన రోజున అదే తనంతటతానే ఆ క్షణంలో మనకు అంది వస్తుంది. ప్రతి క్షణం మనం ఒక తెల్లకాగితంవంటి వాళ్ళము. మనకు తెలియవలసినదంతా దానిపై వ్రాయబడుతుంది. ప్రశాంతతలో, విశ్రాంతిలో, ఆమోదయోగ్యమైన పరిపూర్ణ నిశ్శబ్దంలో.

తెలుసుకోవలసినదంతా తెలిసి వస్తుంది. చూడవలసినదంతా చూడటం జరుగు తుంది. ఆ రెండూ సూటిగా భగవంతుని నుండే వస్తాయి గనుక అదే నిజమైన సత్యం. అన్ని హేతువాదాలను, అన్ని అవివేకాలను అధిగమించే సత్యం. సత్యం ఎప్పుడూ సత్యమే. అంతే. అది అవివేకమో, హేతుస్వభావమో తెలుసుకోవాలంటే ఇంకా లోతుల్లోకి వెళ్ళాలి.

కావలసింది నిశ్శబ్దం, నమ్రత, అణకువతో కూడిన శ్రద్ధాపూర్వక గ్రహణశక్తి. ఎలాంటి బాహ్యారూపాలనుగాని, వ్యాకులతలనుగాని పట్టించుచుకోకూడదు. తానేమో తనకే తెలియని తానేమీ కాని శాంతి నమ్రతలుగల శ్రద్ధాళువైన ఒక సరళ సాత్త్విక ఉపకరణంగా ఉండాలి. అది అన్నిటినీ పరిగ్రహించి, అన్నిటినీ ప్రసారం చేయడానికి ఎల్లవేళలా సర్వ సంసిద్ధంగా ఉంటుంది.

ఇందుకు కాలవలసిన మొట్టమొదటి నిబంధన స్వీయ విస్మృతి, సంపూర్ణ స్వీయార్పణం, అహంభావ రాహిత్యం.

అప్పుడు, సర్వశ్రేష్ఠుడైన ఆ ప్రభువు ముందు సాగిలబడి దేహం అంటుంది: "నేను ఏమి కావాలని నీవు కోరుకుంటున్నావో నేను అనే అవుతాను. నేను ఏది తెలుసుకోవాలని నీవు కోరుకుంటున్నావో నేను అదే తెలుసుకుంటాను. నేను ఏమి చేయాలని నీవు కోరుకుంటున్నావో నేను అదే చేస్తాను."

శ్రీమాత

అనువాదం: నాగరాజు రామస్వామి

పరమోన్నత సత్యాన్ని గురించి సైన్సు, యోగం ఏం చేప్తున్నాయి

ఎటువంటి పరమోన్నత సత్యానికైనా సైన్సు చేరుకున్నదా అని ఎవరైనా అడగవచ్చు. భౌతిక స్థాయిలో సత్యాన్నైనా చేరుకొనడానికి విరుద్ధంగా సైన్సు ముందుకు పోయిన కొద్దీ పరమోన్నత సత్యం దాని కందకుండా దూరంగా పోతున్నట్లు కనిపిస్తోంది. పరమోన్నత సత్యం భౌతికమైనది, విషయంగా అవగతమయ్యేదీ అనే భావంతో సైన్సు అచటినుండి ఆరంభించింది. మానసిక పరిధిలోనికి రాని వాస్తవిక పరమోన్నత సత్యం ఏదో అని వ్యక్తి ఆంతరిక విషయగతమైన దానినంతా వివరిస్తుందని భావించారు. పరమోన్నతసత్యం ఆధ్యాత్మికమైనదే, విషయగతమైనదే, ఆవెలుగులో మాత్రమే విషయ సంబంధమైన దృగ్గోచర జగత్తును చూడాలి అనే చోటనుండి యోగం ముందుకు పోతుంది. ఇవి రెండూ పరస్పర వ్యతిరేకక ధృవాలు. వాటి మధ్య అఘాతము ఎంత పెద్దదిగా వుండడానికి వీలుందో అంత పెద్దదిగానూ తయారైంది.

ఆంతరంగికంగా తనలో తాను ప్రయోగంచేసుకుంటూ యోగం కొనసాగుతుంది.

తానుకనుగొన్నవన్నీ కూడా అనుభవం ఆధారంగా కనుగొన్నవే. ఇంతవరకు యోగం ఒక సశాస్త్రీయ పద్ధతినే అనుసరిస్తుంది. మానసిక అంతః స్ఫురణలను తొలి మెట్టుగా స్వీకరిస్తుంది. వాటినది సంసిద్ధులుగా పరిగణించదు. అవి అనుభవంలోనికి వచ్చినప్పుడే వాటిని ధృవీకరించుకొంటుంది. అది విషయగతమైనదిగాక మానసికమైనది, వ్యక్తి అంతరంగానికి సంబంధించినది, బయటకు కన్పించేది కాదు. అందుచేత అనుభవానికి విలువ నివ్వడానికి భౌతిక మనస్సు శంకిస్తుంది. విషయగత మరియు మానసిక అనుభవాల మధ్య బేధానికి విలువ నివ్వలసిన విచక్షణ చూపవలసిన అవసరం వుందా? వీటిఅట్టడుగుకుపోయి చూస్తే సమస్త జ్ఞానం, అనుభవం వ్యక్తి అంతరంగానికి సంబంధించినవి. విషయగతమైనవి కావా? మనస్సు ఇంద్రియాల నిర్మాణాన్నిబట్టి విషయంగా బాహ్యభౌతికవస్తువులన్నీ మనుష్యులందరికీ చాలా వరకు ఒకే విధంగా కనుపిస్తాయి. ఇప్పుడునట్లు గాక మరోరకంగా మనస్సు, ఇంద్రియాల నిర్మాణం జరిగితే, భౌతిక ప్రపంచాన్ని గురించి అవి వేరే విధంగా తెలియజేస్తాయి. ఈ విషయాన్ని సైన్సే బాగా స్పష్టం చేసింది. యోగానుభవం వ్యక్తికి సంబంధించినది. చూచువాని వ్యక్తితర పురంగం దాని మీద పడుతుంది అనేగదా నీ స్నేహితుని వాదన. కొన్ని పరగణాల్లో అనుభవానికి ఆపాదించే రూపపు ఖచ్చితత్వానికి లేదా తాను అర్థం చేసుకొనే విధానానికి సంబంధించిన కొంతమేర వరకు అది యదార్థంకావచ్చు. కాని ఇక్కడ కూడా భేదం ఉపరితలానికి సంబంధించినదే. ఎక్కడైనా సరే యోగి అనుభవం ఒకే విధమైన విశాల దారుల్లో సాగుతుంది. అది ఒకే ఒక్క మార్గంకాదు. అనేక మార్గాలు న్నాయి అనేది నిజం. ఎందుకనంటే మనం బహుపార్శ్వాలుగల అనంతంతో వ్యవహరిస్తున్నాం అన్నది ఒప్పుకున్నాం గనుక దానికి చేరడానికి అనేక మార్గాలున్నాయి. ఉండి తీరాలి. అయినప్పటికీ మొత్తం మీద విశాల దృష్టితో చూస్తే ఒకే రకంగా కన్పిస్తాయి. అంటే యుగాలనుండీ ఒకదానినుండి మరొకటి దూరదూరంగా వున్నా, ఒకదానికొకటి సంబంధంలేకుండా అనుష్టించిన స్వతంత్ర యోగ విధానాలద్వారా పొందిన అంతస్ఫురణలు, గ్రహింపులు ఒకే విధంగా ఉన్నాయి. మధ్యయుగాలనాటి భారతీయ భక్తుడు లేక వేదాంతి పొందిన అనుభవాల రూపాలు, మతపరమైన వర్ణాలు వగైరాలలో ఎంతగా విభేదించి నప్పటికీ అవి మధ్యయుగాలనాటి ఐరోపా భక్తుడు, వేదాంతి అనుభవాలలాంటివే. వాటిలో భేదం లేదు. ఒకదానితో ఒకటి పోలి ఉన్న సార్వజనీన, యధార్థమూ అనిపించే మానసిక పరిభాషలో భేదం వున్నందున

వాటిపై పడే రంగులోనూ వాటిని మాటల్లోనికి మార్చి చెప్పడం లోనూ ఎంత భేదం వున్నప్పటికీ వాళ్ళ మధ్య సమాచార సంబంధాలు లేవు. ఒకరి అనుభవాలూ, ఫలితాలు మరొకరికి తెలియవు.

పరమోన్నత సత్యం విషయంలో, విక్టోరియా కాలంనాటి అజ్ఞాతవాది, భారతీయ వేదాంతి ఇద్దరూ "పరమోన్నత సత్యం వున్నది తెరమరుగై" అని అంగీకరిస్తారని భావిస్తున్నాను. ఇరువురూ దానిని మానవ మేధకందనివని అంటారు. భేదమల్లా యెక్కడంటే అది మనస్సుకు తెలియనిది, పలుకుచే వ్యక్తపరచలేనిది, కాని మానసిక విచారణ కన్న ప్రగాఢమైన లేక ఉన్నతమైన మరోదాని ద్వారా దానిని పొందవచ్చు అని భారతీయ వేదాంతి అంటాడు. అంతేగాక మనస్సుకు సంబంధించిన ఆంతర బాహ్య అనుభవానికి అది వ్యక్తం చేసే సహస్ర పార్శ్వాలను మనస్సు పరికించగలదు, వాక్కు వ్యక్త పరచగలదు అంటాడు. విక్టోరియాకాలంనాటి అజ్ఞాతవాది దానికీ యోగ్యతను కూడా అనుమతించడనే భావిస్తాడు. అతడు దాని అస్తిత్వమే అనుమానాస్పదమే అంటాడు. ఒకవేళ ఉండి ఉన్నా ఈ మానవమేధ కందనిది పూర్తిగా అగ్రాహ్యమని అభిప్రాయ పడతాడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె.వి. రావు.

బౌద్ధిక సత్యాలు — ఆధ్యాత్మిక సత్యాలు

మతమౌఢ్యానికి భారతీయ మేధస్సు అతి తక్కువ ప్రాముఖ్యత నిస్తుంది. మతసూక్తులకుగాక, మతం ఉద్దేశ్యానికి విలువనిస్తుంది.దీనికి విరుద్ధంగా పాశ్చాత్యమనస్సుకు బుద్ధిగతమైన స్థిరనమ్మకం అత్యంత ముఖ్యం. అవే దాని మూలం అవే దానిని ఇతరమైన వాటి నుండి వేరుచేసి ప్రత్యేకతను కలిగిస్తుంది. ఏర్చి కూర్చబడిన నమ్మకాలే దాన్నొక యదార్థమైన లేక అసత్యమైన మతంగా చేస్తాయి. ఇవి కూడా దానిని విమర్శించేవాని సూక్తులతో ఏకీభవించడం, ఏ కీభవించకపోవడంమీద ఆధారపడి వుంటుంది. ఈ అభిప్రాయం ఎంత అర్థంలేనిదైనా, పసలేనిదైనా, బుద్ధి నిర్ధారించిన, రుజువుచేయబడిన మహోన్నత వాస్తవమనీ, కాకపోయినా మరొకటి లేదనీ పొరపాటుగా తలచే పాశ్చాత్య భావనకు ఆవశ్య పర్యవసానం. మహోన్నత శాశ్వత నిజాలన్నీ

ఆత్మ సత్యాలేననీ భారతీయ మత చింతనుడికి తెలుసు. సర్వోన్నత సత్యాలు తాత్కాలిక హేతువాదపు కఠిన తుది నిర్ణయాలుగాని, మతసూక్తుల ప్రకటనల ధృవీకరణలు గానీ కావు. అవి అంతరాత్మ ఆంతరనుభవాలు. దేవాలయపు బాహ్య ప్రాంగణంలోని కడుగుబెట్టడానికున్న ద్వారాలలో బౌద్ధిక సత్యం ఒక ద్వారం మాత్రమే. బౌద్ధిక సత్యంకూడా అనంతుని వైపు తిరిగింది గనుక దాని స్వభావంలోనే సంకుచితమైన ఒకే ఒక్కటి గాకుండా అనేక పార్శ్వాలుంటాయి. ఎంతో వ్యత్యాస మున్నట్లు కన్పించే బౌద్ధిక నమ్మకాలన్నీ గూడా సమంగా సత్యమే. ఎందుకనంటే అవి అనంతునికి సంబంధించిన వివిధ పార్శ్వాల ప్రతిబింబాలేకదా! విడిపోయి బౌద్ధికంగా యెంతో దూరంగా జరిగిపోయినా మహోజ్వల జ్యోతి నుండి వెలువడే కాంతి హీన కిరణాన్నైనా మనస్సు అనుమతించే ప్రక్కద్వారాలు అవుతాయి. అసత్యమతాలంటూ ఏవీ లేవు. అన్ని మతాలూ తమ తమ పంథాలో తమతమ స్థాయిలో యదార్థమైనవే. ప్రతీదీ ఒకే శాశ్వతునివైపు పోయే సహస్రపంథాల్లో ఒకటి.

*

జీవన పురోగతిలో పరస్పరం సంఘర్షించుకొంటుంటే, తరచుగా పూర్తిగా వ్యతిరేకంగా, వైరుధ్యాలుగా కన్పించే అసంఖ్యాక విషయాల అభివృద్ధి, పరస్పరబంధనాలు ఇమిడి వుంటాయి. ఒక విశాల మెరుగైన పురోభివృద్ధిని సంఘర్షణ పెనుగులాటలతో కూడినది గాక ఒక సామరస్యతా ప్రాతిపదిక మీద ఐకమత్యం కొనసాగే చోటును రాజీకుదుర్చు ఒక నిర్మాణాత్మక ఉపాయాన్నీ ఈ పరస్పర వ్యతిరేతిరేకతల మధ్య కనుగొనాలి. వైశ్వజీవన మనస్సు అజ్ఞానంతోనూ, వైశ్వపదార్థపు చేతనారాహిత్యంతోనూ, వైశ్వ ప్రకృతి కుదుర్చుకొన్న సంధిషరతుల నుండి, జీవితపు మరింత అయోమయ, బాధాకర, అజ్ఞానచలనం నుండి బయటపడడమే మానజాతి క్రియాశీల పరిణామమైతే అదే అంతకంతకు పెరుగుతున్న సర్వ సామాన్య లక్ష్యమై వుండాలి. తన అత్యున్నత, సంపూర్ణతకు ఆధ్యాత్మిక నిజతత్వంలో అంతరాత్మ తనను తాను ఆవిష్కరించుకొని పురోగమనాత్మకమై, తన జీవన విలువలను ఆత్మకు సంబంధించిన విలువల లోనికి రూపాంతరం చెందించు ఊర్ధ్వ గమనం, యదార్థంగా సంతృప్తికరంగా జరుగుతుంది. ఎందుకనంటే ఆ స్థాయిలోనే అవి తమ ఆధ్యాత్మిక సత్యాన్ని కనుగొనుంటాయి. ఆ సత్యంలో అవి పరస్పరం తెలుసుకొని, సమాధానపడే తావు లభిస్తుంది. ఏకైక సత్యం ఆధ్యాత్మిక సత్యం ఒక్కటే, తక్కిన వన్నీ దాని మరుగుపడిన పార్శ్వాలు,

ప్రకాశవంతమైన మారువేషాలు, లేదా అంధకారయుతమైన వికృతరూపాలు. ఆధ్యాత్మిక సత్యంలోనే అవి తమ సరైన రూపాన్నీ ఒకదానితో మరొకదానికుండే యదార్థ బాంధవ్యాన్నీ కనుగొంటాయి. హేతుబుద్ధి ఈ పని చేయలేదు. హేతుబుద్ధి వ్యాపారమంతా మధ్యస్థమైనదే. అంటే అది పరిశీలించి, మేధస్సుతో ఈ జీవితాన్ని అర్థం చేసుకొని, అది ఏవైపు పయనిస్తున్నదో, ఆ దిశను తెలుసుకొనడం, మార్గంలో దాని అభివృద్ధికి సంబంధించిన ధర్మాలను బహిరంగపరచడం. అది తన కర్తవ్యాన్ని నెరవేర్చడానికి వస్తువుల సమగ్రసత్యానికి సంబంధించిన అంతిమ వ్యక్తీకరణగా యేదీ నిలబడలేని దర్శన విధానాలను సృజించు వత్తిడికి లోనైంది. వస్తువుల సమగ్ర సత్యం హేతుబుద్ధికి సంబంధించినదిగాదు, అది ఆత్మకు సంబందించినది.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె.వి.రావు

సత్యం యొక్క ఉన్నత శ్రేణులు

జ్ఞాన సముపార్జనా సాధనలో ఉన్నత స్థాయికి ఎదిగిన మానవాళి మానసము, విషయ పరిజ్ఞానాన్ని కేవలం లౌకిక విషయాలకు ఉపయుక్తమైన విధంగా ఉపయోగించుకొనుటతో మాత్రమే తృప్తి చెందదు. దాని అంతిమ లక్ష్యం అదికాదు. మానవుని నైతిక జీవనానికి ఆవశ్యకమైన, ఉపయోగకరమైన దిశగా ఆ జ్ఞానాన్ని మలచుటలోనే అధికతృప్తిని పొందుతుంది. నైతిక విషయంలో మాదిరిగానే, మేధోపరమైన విషయాలలో కూడ మానవునికి లౌకిక జీవనానికి అవసరమైన జ్ఞానం కన్నా — అనగా ప్రాపంచిక విషయాలలో సవ్యంగా తెలివితేటలతో వ్యవహరించటానికి కావలసిన జ్ఞానంకన్నా — ఆత్మకు అవసరమైన జ్ఞానం, అంతఃసత్తా యొక్క ఆవశ్యక అభ్యర్థనను తీర్చే జ్ఞానం అవసరం. జ్ఞానాన్వేషణ కేవలం జ్ఞాన సముపార్జన కోసమే అనునది మేధకు నిజమైన సహజమైన ధర్మం, కాని, కార్యసిద్ది కోసమో, లేక జీవితం సాఫీగా సాగటానికి అనువైన పథకాలను విస్తృతపరచటానికో చేపట్టే జ్ఞానాన్వేషణ మేధోపరంగా ధర్మం అనిపించుకోదు.

ఉన్నతతర మనసు ఒక దశలో స్వయంగా తన సంకల్ప వివేకాలను ఈ ప్రధాన ఉద్దేశము నుండి దూరం చేయడానికి సిద్ధమౌతున్నప్పుడు ప్రకృతి సహజమైన ముఖ్య అవసరం ఏదైతే మానవుని మనసులో జ్ఞాన సముపార్జనకై తపనను

రేకెత్తిస్తుందో, అది ఉధృతమౌతుంది. దూరమవటానికి బదులు అజ్ఞానపు పొరలనుండి వెలువడుతున్న అంతరాత్మకు ఆదర్శమైన విధాయకమౌతుంది. భగవంతుని పిలుపు మేరకు ఫలవంతమగుటకు షరతుగ సత్యంవైపుకు, వెలుగు వైపుకు నెట్టుతుంది. ఒక సుగుణానికి ప్రోత్సాహకంగా ప్రస్తుతం లభిస్తున్న లేక లభించబోతున్న ప్రతిఫలంయొక్క అవసరం ఏ విధంగానైతే మనసు ఉన్నతస్థాయికి ఎదిగినప్పుడు ముగుస్తుందో, అదే విధంగా జ్ఞానానికి ప్రోత్సాహకంగా ఒక బాహ్యప్రయోజనంయొక్క అవసరం కూడ ముగుస్తుంది. ఏవో రంగులు పులిమి ప్రాముఖ్యతనంటగట్టడంకూడ నిస్వార్థ గుణాన్ని నీరు గార్చినట్లుగాను, అంతరాత్మ ప్రేరణ యొక్క స్వచ్ఛతను దిగజార్చినట్టుగా భావించబడుతుంది. ఇప్పటికే బాహ్యంలో ప్రకటిత మౌతున్న జ్ఞానాన్వేషణ ప్రక్రియలో ఇలాంటి సాదృశ్యత కొంత పైచేయి అయిందనే భావన పొడచూపుట ప్రారంభమైంది.

ఒక శాస్త్రిజ్ఞుడు తాను కనిపెట్టిన విషయాల పరిశీలనను కొనసాగించుటలో అతని ధ్యేయం సృష్టి గమనంలోని ధర్మాన్ని, సత్యాన్ని తెలుసుకొనుట. వాటి క్రియాశీల ఫలితాలకు అతను ప్రాధాన్యత నీయడు. ఇక అత్యున్నత శాస్త్రి మేధకు ఫలితాలు అసలు ధ్యేయమే కాదు.

ఒక తత్త్వవేత్త యొక్క అంతరంగం విషయాల వాస్తవికతను వాటి సత్యదర్శనం కోసమే పరిశీలించుటకు పురిగొల్పుతుంది. ఆ దర్శనం తప్ప అతని బుద్ధికి మిగిలిన దంతా అప్రధానం. ఆ ఏకైక లక్ష్యసాధనలో ఏ విధమైన జోక్యాన్ని సహించడు. ఈ సమగ్ర సంపూర్ణ సత్యశోధనా ప్రక్రియ సజావుగా సాగుటకు అలాంటి ప్రత్యేక పోకడను అనుసరించుట అవసరము.

ఒక ఆలోచనాపరుడుకి సత్యాన్ని తాను కనుగొని దానిని తాను ఆచరించుటయే కాక మిగతా ప్రపంచమంతా ఆచరించునట్లు చేయుట అతని లక్ష్యం. జీవన విధానాన్ని మతపరమైన విషయాలను, నాతికవిలువలను సామాజిక విషయాలను ఆ సత్యాచరణ ఏవిధంగా ప్రభావితం చేసి వాటిని ఎలాంటి ఒడుదుడుకులకు గురిచేస్తుందో అతను పట్టించుకోడు. జీవితంపై ఆ ప్రభావ తీవ్రత ఎటువంటిదైనా కేవలం సత్యవాణిని వ్యక్తపరచటమే తన కర్తవ్యంగా భావిస్తాడు.

అంతరంగ క్రియాకలాపం ఎప్పుడైతే మేధోపరమైన అన్వేషణలోని నిరపేక్ష తత్త్వాన్ని అధిగమించి సత్యానుభూతి కోసం చేసే తీవ్రపోరాటంగా పరిణమిస్తుందో

అప్పుడు సంపూర్ణత సమగ్రమౌతుంది. ఆవశ్యకత అత్యావశ్యకమౌతుంది. ఒక స్ఫురద్దీప్యమైన అంతరంగ సత్యజీవనమౌతుంది. ఒక వినూత్న సత్య చైతన్యంలోకి ఆవిర్భావన అవుతుంది.

వెలుగుకై తపించే తపస్వి, జ్ఞాన సాధకుడైన యోగి, ఒక ప్రవక్త, ఒక ఋషి, జ్ఞానం కోసమే జీవిస్తారు. జ్ఞానం లోనే మనుగడ సాగిస్తారు. కారణం, వెలుగు యొక్క సమగ్ర సంపూర్ణతను, సత్యాన్నే వారు అనుసరించగోరేది. వారిపైన వాటిపట్టు ఏకాగ్రము, సంపూర్ణము.

ఆ పురోభివృద్ధి ఒక దివ్యజన్మ లేక ఆధ్యాత్మిక అత్మోన్నతి దానియొక్క మహోన్నత ప్రతిఫలం. ప్రాచ్యమనస్సుకు అది సదా ఉత్తమోన్నత ఫలం. అజ్ఞాన తిమిరం నుండి దివ్యమైన ఆత్మజ్ఞానావృత వెలుగులోకి వికసన.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

పరమసత్యం ఈశావాస్యోపనిషత్తు

హిరణ్యయేన పాత్రేణ సత్యస్యాపి హితం ముఖం!

తత్వం పూషణ్ణపామణు సత్యధర్మాయదృష్టయే

పరమసత్యపు మోమును మూసివేస్తూ తేజోవంతమైన ఒక బంగారు మూతవుంది. ఓ పోషకా! పరమసత్య ధర్మం కోసం, పరమసత్యదర్శనం కోసం దాన్ని నీవు తొలగించు.

శ్రీఅరవిందుల విశ్లేషణ:

ఈ పరమసత్యపు మోము తేజోవంతమై ఒక రక్షణ కవచం వంటి దానివల్ల, ఒక బంగారు మూతవల్ల మూయబడి వుంది. అంటే మానవ చేతన దృష్టికి కనుపించకుండా చేయబడింది. ఎందుకనంటే మనం మానసిక జీవులం. మన అత్యున్నత మనోదృష్టి, మనస్సుకు సంబంధించిన అభిప్రాయాలు, సూత్రీకరణలతో నిండి వుంటుంది. అవి జ్ఞానసాధనాలు పరమసత్యం నుండి ప్రసరించే కిరణాలు అనే మాట నిజమే. కాని స్వభావరీత్యా అది రూపానికి సంబంధించిన సత్యమేకాని అస్తిత్వపు సత్యంకాదు. వాటినాధారంచేసుకొని కన్పించే వస్తువుల ఆకారాలు జ్ఞానాన్ని క్రమబద్ధీకరించుకొని

వాటి వెనుక గల వాటి అసలు సత్యాన్ని నిర్ధారించుకొనడానికి యత్నిస్తాం. అంతః సత్త జ్ఞానమే యదార్థమైన జ్ఞానం, అంతేగాని కేవలం రూపానికి సంబంధించిన లేదా ఆకారానికి సంబంధించినది కాదు.

తేజోవంతమైన అభిప్రాయాలను సూత్రీకరణలను తొలగించి దాని స్థానంలో ఆత్మ సమస్తాన్ని చూడగల దృష్టిని నెలకొల్పడానికి మనలోని ఆధ్యాత్మిక సూర్యుడు పనిచేసినట్లైతే మన యదార్థమైన పరమసత్యానికి చేరుకుంటాం.

పరమసత్యపు ధర్మం, కర్మ, మనలో ఇందునిమిత్తం అభివ్యక్తమై తీరవలసిందే. వస్తువులను గురించి, మనలను గురించి ఉన్నదాన్ని ఉన్నట్లుగా చూడడం మనం తప్పక నేర్చుకోవాలి. మన ప్రస్తుత కర్మలో ఆత్మజ్ఞానం, సంకల్పం విడివడిగా వున్నాయి. ఇతరులనుండి విడివడిపోయిన ప్రత్యేక ఉనికి మనది. విడివడి వున్న జీవుల బాంధవ్యాలను వాటి ప్రత్యేకతలలోనే తెలుసుకొనడానికి ప్రయత్నిస్తాం. దానిని వ్యక్తిగత ప్రయోజనానికి ఉపయోగించుకొనడానికి అలా రూపొందించుకొన్న జ్ఞానాన్ననుసరించి మనం పనిచేస్తాం. ఇతరులనందరినీ తనలో కలిగివున్న మన అస్తిత్వాన్ని దర్శించినట్లైతేనే, పరమసత్యధర్మం మనలో పనిచేస్తుంది. అనృతమయం చేసే ప్రతివర్తన స్వభావం కల మాధ్యమిక సూత్రానికి విధేయమైగాక మన ఆంతర బాహ్యకర్మ అపుడు సహజంగా సరాసరి మన అస్తిత్వం నుండి వెలువడుతుంది.

అలా అయినప్పటికీ మన సామాన్య చర్యలో కూడా మనలను విముక్తం చేసే పరమసత్యపు కర్మ ప్రారంభదశ లేక కనీసం దాని బీజమైన వుంది. ప్రతిచర్యాస్ఫురణ వెనుక, ఒక అంతః స్ఫూర్తి వుంది, ఒక సత్యం ఉంది. రూపంలో అది నిరంతరం వికృతీకరణకు లోనైనా, సారతః తనను తాను సురక్షితంగా ఉంచుకుంటూ అభివ్యక్తిలో వెలుగు, వైశాల్యతలను పెంపొందిస్తూ మనలను ముందుకు తీసుకుపోవడానికి పనిచేస్తోంది. ఈ వైవిధ్యం, విభజనలవల్ల సంప్రాప్తించిన శ్రమతో కూడిన ప్రయత్నం వెనుక ఏకం చేయాలని వత్తిడి కలిగించే ధోరణి వుంది. అది గూడా ప్రత్యేక ఫలితంతో అనృతాకరణకు సదా లోనౌతూనే ఉంది. అలా అవుతున్నప్పటికీ కూడా జ్ఞానంలో అస్తిత్వంలో, సంకల్పంలో కాలక్రమేణా సమగ్రతను సాధించే వైపు పట్టుదలతో నడుపుతుంది.

సూర్యుడు, పూషణుడు అంటే పోషకుడు. వృద్ధికారకుడు. విభాజితమైన ఆత్మావలోకనం, సంకల్ప చర్యలను సమగ్ర సంకల్పం జ్ఞానంలోనికి విశాలమయ్యే విధంగా

ప్రభావం చూపగలిగేటట్లు అతని కర్మ సాగాలి. అతడే ఏకైక ద్రష్ట. ఇతర జ్ఞానరూపాలను ఆవలకు నెట్టి వాటి స్థానంలో తన ఏకీకృతం చేసే దృష్టిని నిలపడం ద్వారా చివ రకు ఏకత్వంలోనికి మన మందరం చేరుకొనేటట్లు చేస్తాడు. సంపూర్ణతకు సంబంధించిన సమస్తం లోని ఒకే ఒక్కడు, ఒకే ఒక్కనిలో సమస్తంను చూడగల అంతఃస్ఫురిత దృష్టి మనలో సమ్యక్ ధర్మాన్ని పరమసత్యధర్మాన్ని విధించే శాసకునిగా అవుతుంది.

విశుద్ధ అంతఃస్ఫురిత లేక దివ్యభావన సత్తాలోనూ, సంభూతిలోనూ (దైవం లోనూ, సృష్టిలోనూ) తనను తానే దర్శిస్తుంది. తన ప్రతీకల విసృజం చేసుకొని అస్తిత్వంతో ఏకమై వుంటుందది. అందుచేత అది తనతోబాటు వెనుకగల పరమసత్యపు జ్ఞానాన్ని గూడా తీసుకు పోతుంటుంది.

శ్రీ అరవిందులు

అనువాదం: కె.వి.రావు

ఋగ్వేదంలో పరమసత్యభావన

అగ్ని — సత్యం: ఉపనిషత్తుల తొలినాళ్ళ వేదాంతబోధనలో సత్యం, ఋతం, బృహత్ అని ఉదహరించబడిన సూక్తుల ద్వారా వేద సూక్తుల్లో తరచుగా తెలుపబడిన పరమ సత్యాన్ని గురించిన భావన మనకెదురౌతుంది. ఇది ఆనంద స్థితికి అమృతత్వ స్థితికి తీసుకుపోయే మార్గమని ఈ పరమసత్యాన్ని గురించి వేదంలో వర్ణించబడింది. జీవిగాని, తపసిగాని, ఋషిగాని, కవిగాని పరమసత్యపథంవల్ల పరాన్ని వశం చేసుకుంటారు అని ఉపనిషత్తులు గూడా చెబుతున్నాయి. అవిద్యనుండి మర్త్యస్థితి నుండి బయటపడి అమృతత్వంలోనికి పయనిస్తాడు. అందుచేత వేదవేదాంతాల్లో అదే భావనకు సంబంధించిన సమస్య ఉన్నదని మనం భావించే హక్కు మనకుంది.

సత్యాన్ని గురించిన ఈ మానసికభావన, దైవకేంద్రపుసత్యమేగాని మర్త్య సంబంధమైన ఇంద్రియ సంవేదనగాని, మర్త్యత్వానికి సంబంధించినది గాని కాదు. అది సత్యం, అస్తిత్వపుసత్యం. క్రియాపరంగా ఋతం. మనస్సు, దేహాల యుక్తమైన కార్యకలాపాల రెండింటినీ సక్రమంగా నియంత్రించే దివ్యపురుషుని సత్యం. అది బృహత్. అనంతుని నుండి సరాసరిగా ఏమాత్రం వికారానికి లోనుగాకుండా దిగి వచ్చే విశ్వజనీన సత్యం. దానికి సంబంధించిన చేతనగూడా అనంతం. బృహత్తే

పరిమితీకరణనాధారంచేసుకొని ఇంద్రియ మనస్సు చేతనకు వ్యతిరేకమైన విశాల చేతన అది. ఒక దానిని భూమ, విశాలమైనదనీ మరొక దానిని అల్పమైనదనీ వర్ణిస్తారు. ఈ అతిమానస లేక సత్యచేతనకు గల మరొక పేరు మహస్సు. దాని అర్థం కూడా ఘనమైనది, విశాలమైనది. అవే అసత్యమయమైన దృశ్య జగత్తునకు సంబంధించిన విషయాన్నికొస్తే (మానసిక దైహిక కార్యకలాపంలో సత్యం కానిది, అపసవ్యంగా అన్వయించబడిందే అనృతం) వాటి కి ఉపకరణాలుగా ఇంద్రియాలు మనస్సువాటికి లభించిన సాక్ష్యం మీద ఆధారపడి పనిచేసే బుద్ధి ఉన్నాయి. అలాగే సత్యచేతనకు కూడా దాని కనుగుణమైన శక్తి సామర్థ్యాలున్నాయి. దృష్టి, శ్రుతి, వివేకం అంటే సత్యాన్ని సరాసరి చూడగల దృష్టి సరాసరి సత్యవాక్కును వినగల శ్రవణశక్తి, యుక్తాయుక్త వివేచన చేయగల శక్తి. ఈ సత్యచేతన ఎవరికి వశమై వుంటుందో లేదా యెవరైతే ఈ శక్తుల చర్యలకు ఉన్మీలమై ఉంటారో వారు ఋషులు, కవులు. సత్యం, ఋతం అనే ఈ అవగాహనను వేదంలో ఈ ఆరంభసూక్తులలో అన్వయించు కోవాలి.

ఈ విధంగా ఆర్జించుకున్న అమృతత్వస్థితిని పరిపూర్ణ సత్యం, ఋతంలను ఆధారంగా గల ఆనందస్థితిగా భావించారు. మొదటి సూక్తం తరువాత దాన్ని ఈ భావంతో అర్థం చేసుకోవాలని అనుకొంటున్నాను. తరువాతి సూక్తం. "ఓ అగ్నీ! నీ కర్పించుకొనువానికి నీవు కల్పించు శ్రేయస్సే నీ ఆ సత్యం." వేరుమాటలలో అగ్ని స్వభావమైన ఈ సత్యసారం, కీడునుండి స్వేచ్ఛ,ఋతమ్ తనలోనే కలిగియున్న తానే సతతం భరిస్తూండే పరిపూర్ణ శ్రేయస్సు ఆనందాల స్థితి. దివ్యపౌరోహితునిగా చేసే అగ్నికార్యంతో మానవుడు అర్పించే ఆహుతి వల్ల అది తప్పక అతనిలో ఉద్భవిస్తుంది.

ఆ విధంగా వేదసూక్తుల ప్రారంభంలో నున్న నాలుగు ఋక్కుల నుండి వేద ఋషులు భావనను ప్రధాన విషయాలకు సంబంధించిన సూచనలను గ్రహించగలుగుతాం. అతిమానస దివ్యచేతనను గురించిన అవగాహనను మానవ మనస్సుకు సంబంధించిన అసత్యాలనుండి మనిషిని ఉద్ధరించడానికి పరిపూర్ణ శ్రేయస్సు ఆనందాల అమృతస్థితికి ఈ పరమ సత్యంలో అభివ్యక్తి. సత్యం చేరడానికి దివ్యలక్ష్యప్రాప్తి సాధనోపాయాలుగా మానవుడు తనకున్న దానిని తావై ఉన్నదానినంతా అమరమగు దానికి, అంతరంగానికి సంబందించిన యజ్ఞంగా నివేదించడానికి, దైవశక్తులను పరమ

సత్యపు శక్తులను ఆవాహన చేయడం ఆ ఋషుల భావన. ఆధ్యాత్మిక దృక్పథాన్నను సరించి తక్కిన వైదిక చింతన అంతటినీ ఈ కేంద్రీయ అవగాహనల చుట్టూ చేర్చ వచ్చు.

సరస్వతి, ఆమె సహచరులు, సత్యం

ఈ ముగ్గురు దేవేరులు (భారతి, సరస్వతి, ఇళ) మానవునికి బ్రహ్మానందాన్ని అనుగ్రహిస్తారని అన్నారన్న విషయాన్ని మనం గుర్తుంచుకోవాలి. వేద ఋషులు దర్శించి ప్రకకటించినట్లు పరమసత్యం, బ్రహ్మానందం మధ్య ఎడతెగని బాంధవ్యం ఉందని ఏనాడో నొక్కి వక్కాణించాను. యదార్థ లేక అనంత చేతన మనిషిలో ఉదయించడంవల్లనే అతడు ఈ బాధామయ దుస్వప్నంనుండి, వేదననుండి, విభాగితమైన ఈ సృష్టి నుండి బయటపడి బ్రహ్మానంద స్థితిలోనికి చేరుకుంటాడు. ఈ స్థితినే భద్రం, ఆనందం, స్వస్తి అనే పదాలలోనేగాక యెక్కువగా ఉపయోగించని పదాలైన వార్యం, రయిః, రాయః అనే పారిభాషిక పదాలతో గూడా అనేక సందర్భాల్లో విశదీకరించింది. వేదఋషికి పరమసత్యం ఒక మార్గం, గర్భాలయానికి ముందుగది లాంటిది మాత్రమే. అతనికి దివ్య జీవన విధానమే గమ్యం లేక మరోవిధంగా చెప్పాలంటే పరమసత్యం పునాది. దాని మహోన్నత ఫలితం బ్రహ్మానందం.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె.వి.రావు

ఉషస్సు - సత్యం

ఉన్నతతర లేక అవిభాజ్య దివ్యచేతనకు సంబంధించిన ప్రకాశమయం చేసే ఉదయం, సదా పరమసత్యపు ఉదయమే. ఉషస్సు అటువంటి ప్రకాశమయం చేసే ఉదయం అయినట్లైతే, ఋగ్వేదసూక్తాల్లో పరమసత్యం, ఋతమ్ భావంతో తరచుగా జంటగా కనిపించే ఆమె రాకను మనము విధిగా కనుగొనాలి. వీటి సహచరత్వం వేదంలో తిరిగి తిరిగి ఉషస్సు దర్శన మిస్తుంది. ఎందుకంటే తొలుదొల్త మరమసత్య మార్గాన్ని ప్రభావవంతంగా అనుసరిస్తుంది. “ఋతస్య పంథామ్ అన్వేతి సాధు” అని ఉషస్సును

వర్ణించాము. ఇచట కర్మ కాండలకు సంబంధించిన లేక ప్రాకృతిక సంబంధమైనదను అర్థం ఋతంనకు ఏ విధంగానూ అన్వయించదు. ఉషస్సు యజ్ఞవిధానాన్ని గాని లేదా జలపద్ధతిని గాని అనుసరిస్తుందని నిరంతరం గట్టిగా చెప్పుకోవడంలో అర్థమేమీ ఉండదు. పరమసత్యానిని గాక, దివ్యసూర్యుని పంథాను "పంథా ఋతస్య" కు అర్థం అని మనం చెప్పుకోగలిగితే, ఆ స్పష్టమైన విశిష్టార్థాన్నుంచి మనం తప్పించుకోగలం. కాని వేదం సూర్యుడు ఉషస్సు మార్గాన్ని అనుసరిస్తున్నట్లుగా చెప్తోంది. భౌతిక ఉదయాన్ని గమనించిన వానికిది సహజమైన ప్రతిరూపంగా తోస్తుంది. ఇతరచోట్ల పరమసత్యపు మార్గాన్ని అని స్పష్టమైన అర్థం ఇవ్వకపోయినప్పటికీ మనస్తత్వపరమైన విశిష్టత మధ్యలో ప్రవేశించకుండా ఉండదు. ఎందుకంటే ప్రకాశోదయం సత్యం లేక సత్యాన్ని పాలించేవాని అంటే సూర్యసవిత్రుని అనుసరిస్తుందనే అర్థాన్నిపుడది తెలియజేస్తుంది.

మనకు కూడ సరిగ్గా అదే భావన వుంది. కాని ఇంకా స్పష్టాతి స్పష్టమైన, నిశితమైన తాత్విక భావనం 1-124-3 లో తెలుపబడింది. "ఋతస్య పంథాం అన్వేతి సాధు, ప్రజానతీవన దిశీ మినాతి" పరమ సత్యపంథాననుసరిస్తూ, ఆమె చరిస్తుంది. అది జ్ఞాతగనుక దేశ పరిమితికి లోబడదు.

*

పరమసత్యభావన సదా ఈతోజోమయదేవత ఉషస్సుకు జతకూడే ఉంటుంది. ఆమె స్వర్లోక వెలుగులతో పరమసత్యాన్ని పూర్తిగా మేలుకొలుపుతుంది. ఆమె సత్యవాక్కులు ఉచ్ఛరిస్తూ అవతరిస్తుంది. ఆమె శుభోదయాలు ప్రకాశిస్తూనే ప్రవేశిస్తాయి. ఎందుకనంటే అవి పరమసత్యంనుండి ఉద్భవించాయి. పరమసత్యపీఠంనుండి ఉషస్సులు లేచి వస్తాయి. వైవిధ్య భరిత వెలుగుకు సంబంధించిన వస్తువులను దర్శించడంలో బయటపడే పరిపూర్ణ సత్యాల కధినాయకురాలు ఆమె. ఆమె సమస్త ద్వారాలను తెరచి వేస్తుంది. ప్రచండాగ్ని మన భూ, ఆకాశ మహావైశాల్యత లోనికి ప్రవేశిస్తాడు. పరమసత్యపునాది నుండి — అవే మహోదయాల పునాదికూడా — తనను నడిపించుశక్తిని స్వీకరిస్తూ ప్రవేశిస్తాడు. ఎందుకనంటే ఈ మహోదయపు అమిత ప్రకాశం మిత్ర వరుణుల బృహత్ జ్ఞానం ఆనందమే తానన్నట్లు, యెల్లడలా అనేక రూపాల్లో ఆనందాన్ని నింపుతుంది.

*

పరమసత్యం అతి నిరాడంబరమైనదిగా అప్రాముఖ్యంగా కన్పించేదైనప్పటికీ అత్యంత క్లిష్టమైనది. వైదికబోధనలో అత్యంత ప్రాధాన్యం కలపదం సత్యం — అంతరాత్మలో సత్యం, దృష్టిలో సత్యం, ఉద్దేశ్యంలో సత్యం, కర్మలో సత్యం, క్రియాశీలసత్యం, ఆంతర నిష్కపటత, దృఢమైన చిత్తశుద్ధి, ఆర్జవం పారదర్శకత, వాక్కులో, కర్మలో సౌశీల్యత అనేవి ప్రాచీన ఆర్యుని నీతిసూత్రాల సారం. అది పరిశుద్ధమైన అమలిన శక్తి రహస్యం, ప్రకృతిని విడిచి మనిషి ఎంతో దూరం పోలేదనడానికిదే గుర్తు.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె.వి.రావు

జీవితం సత్యమయం కావాలి

సత్యము సూత్రీకరించలేనిది. నిర్వచించలేనిది. అది జీవించబడాలి.

ఎవరైతే తమను సత్యానికి సంపూర్ణంగా సమర్పించుకుంటారో, సత్యాన్ని సేవిస్తూంటారో, వారికి తెలుస్తుంది ప్రతిక్షణం ఏం చేయాలో. అది ఒక విధమైన అంతర్బుద్ధి, దివ్యజ్ఞానోదయం (చాలావరకు మాటలకందనిది, అరుదుగా మాటల ద్వారా వ్యక్తమయ్యేది). ప్రతిక్షణం ఆక్షణంయొక్క సత్యాన్ని నీకు తెలియపరుస్తుంది. ఈ విషయమే చాలా ఆసక్తికరంగా ఉంటుంది. సూత్రీకరించబడిన, ప్రామాణికమైన, స్థిరమైన సత్యాన్ని నీవు తెలుసుకున్నప్పుడు నీకు ప్రశాంతత లభిస్తుంది. వేరొకదాని కొరకు వెతకవలసిన అవసరం ఉండదు. ఈ సత్యాన్ని నీవు "ఇది సత్యము" అని ధృవీకరించవచ్చు. అప్పుడు అది నిర్ధారించబడినట్టే. అన్ని మతాలు ఈ విధంగానే చేసాయి. వారు కనుగొన్న సత్యాన్ని వారి మత సిద్ధాంతంగా ప్రతిష్టించాయి. కాని ఆపైన అది ఎంతమాత్రము సత్యంగా నిలువలేదు.

సత్యము తాను జీవిస్తూ ప్రేరణ కలిగిస్తూ ప్రతిక్షణం ప్రకటనమవుతూ ఉంటుంది. పరమాత్మను చేరుటకు ఒక మార్గం అవుతుంది. ప్రతివ్యక్తికి పరమాత్మను చేరుటకు తనదైన ఒకమార్గం ఉంటుంది. కొందరు ప్రేమద్వారా, కొందరు శక్తిద్వారా, కొందరు చైతన్యం ద్వారా, మరికొందరు సత్యం ద్వారా పరమాత్మకు చేరువ కాగలుగుతారు. కాని కొంతమంది బహుశా వీటన్నింటితో కలిసి పరమాత్మను చేరుకోగలుగుతారు. పరమాత్మ అన్నీ తానై ఎలా ఉన్నాడో అలా ఈ ఒక్కొక్క దృక్పథం సర్వస్వతంత్రం,

అనిర్వచనీయం, ఆవశ్యకమైనది. పరమాత్మ సర్వస్వతంత్రుడు, ప్రభువు, అనిర్వచనీయుడు. అతని చర్యలు అంతుచిక్కనివి. ఆతని గుణగణాలు ఈ లక్షణాలనే కలిగి ఉంటాయి. ఏవ్యక్తి అయితే ఈ విషయాన్ని తెలుసుకుని తనను తాను ఈ దృక్పథాలలో ఒక దృక్పథాన్ని సేవించుకుంటాడో అది జీవితంలో కాలంలో, మారుతున్న కాలంతోపాటుగా ప్రకటన మవుతుంది. అతను ప్రతిక్షణం సత్యమంటే ఏమిటో తెలుసుకుంటాడు. దివ్యచైతన్యమంటే ఏమిటో తెలుసుకుంటాడు. దివ్యశక్తి అంటే ఏమిటో తెలుసుకుంటాడు. దివ్యప్రేమ అంటే ఏమిటో తెలుసుకుంటాడు. నానాత్వమైన దివ్యశక్తి దివ్యప్రేమ, దివ్యచైతన్యం పరమసత్యం, సృష్టిలో అనేక రూపాలుగా వ్యక్తమవుతూఉంటాయి — పరమాత్మ ఎలా అనంత రూపాలలో వ్యక్తమవుతూన్నారో అలా.

యదార్థ సత్యప్రకటనకు పరిపూర్ణత అవసరం:

ఈ దృశ్యమయ జగత్తులో సజీవంగా యదార్థసత్యం ప్రకటనమగుటకు ప్రయత్నిస్తున్నదని వ్యక్తి విశ్వసించి, ఆ సత్యాన్ని చేరుకొని, దానితో వీలైనంత సంపూర్ణంగా తాదాత్మ్యం చెంది, తాను దానిని వ్యక్తపరచే ఉపకరణంగాతప్ప మరేమి కానని నమ్మి దానిని సజీవంగా, స్పష్టంగా, సమగ్రంగా ప్రకటనమగుటకు తోడ్పడినప్పుడే, దానికి ఒక ప్రాధాన్యత, ఒక విలువ ఏర్పడతాయి. ఈ పరమసత్యాన్ని వెల్లడించే క్రమంలో అనేక సిద్ధాంతాలు, సూత్రాలు, పద్దతులు వాటిశక్తిమేరా కొద్దో గొప్పో మంచివే. అజ్ఞాన పరిధులను దాటి సత్యమార్గంలో ముందుకెళుతున్న కొలదీ ఈ సత్య ప్రకటనయొక్క సమగ్ర రూపాన్ని దాని పరిపూర్ణతను పరమసత్య ప్రకటనకు వాటియొక్క అవసరాన్ని తెలుసుకుంటాడు. ఒక్కటిమాత్రం అవసరమనిపిస్తుంది. ప్రతిఒక్కవిషయాన్ని దాని స్థానంలో ఉంచి, మిగిలినవాటితో సరైన సంబంధం ఉండే విధంగా అన్నింటిని సమన్వయపరచి, ఆ సమగ్ర ఐక్యత సామరస్యంగా ప్రకటితమగుటకు వీలు కల్పించాలి. ఈ ఏకత్వస్థాయి భావననుంచి వ్యక్తి దిగజారినట్లయితే అసలు సత్యాన్ని కనుమరుగుపరచే పరిమితులతో, సంకుచితత్వంతో, చర్చలతో అతను దేనినీ అర్థం చేసుకోలేదని నేననుకుంటాను.

శ్రీమాత

అనువాదం: సిద్ధులవారి త్రివేణి

సత్యానికి మాత్రమే మనం బద్ధులమైతే...

మనం మహోన్నతసత్యానికి మాత్రమే లోబడి వుండాలంటే మన మానస, నైతిక సూత్రాలు, నియమాలు అనందానికి అనువర్తించే వుండాలన్న భావనను వదులుకోవాలి. లేదా మనం అత్యున్నత ప్రవర్తనా ప్రమాణాలలో ఏదైనా పవిత్రమైనది, నిరపేక్షమైనది, శాశ్వతమైనది ఉందన్న భావనకు స్వస్తి చెప్పాలి.

అవసరమైనంత కాలం ఉన్నతమైన తాత్కాలికప్రమాణాలు రూపొందించడం ఈ ప్రపంచ ప్రస్థానంలో భగవంతునికి సేవచేయడమే. ఒక నిరపేక్షమైన ప్రమాణాన్ని కఠినంగా నెలకొల్పడం నిత్యప్రవాహాలకు అడ్డుకట్ట వేయడమే. ప్రకృతి బంధితమైన ఆత్మ ఈ సత్యాన్ని తెలుసుకుంటే, మంచి చెడుల ద్వంద్వ శృంఖలాల నుండి బయటపడినట్లే. వ్యక్తి ప్రపంచ దివ్యపూర్ణత్వం వైపు పురోగమించడంలో మంచి సహాయపడుతుంది. పెరుగుతున్న పూర్ణత్వాన్ని చెడు విచ్ఛిన్నం చేస్తుంది, లేదా వెనక్కి తిరోగమింప చేస్తుంది. పరిపూర్ణత్వం పురోగమన శీలమైనది, పరిణామశీలమైనది కాబట్టి మంచి చెడులు మారే రూపాలు, అవి కాలానుగుణంగా తమ అర్థాన్ని విలువలను మారుస్తుంటాయి. ప్రస్తుతం చెడుగా ఉన్నది, వదలి వేయవలసింది ఒక నాడు వ్యక్తి పురోగతికి అవసరం, తోడ్పడింది కూడా.

మనం చెడుగా పరిగణిస్తున్నది భవిష్యత్తులో పరిపూర్ణత్వ సాధనకు ఏదో రూపంలో ఉపకరించేదిగా మారుతుంది. ఆధ్యాత్మిక స్థాయిలో ఈ తేడాను కూడా మనం అధిగమిస్తాము. అప్పుడు మనం ఈ మంచిచెడుల దివ్యప్రయోజనం ఏమిటో కనుగొంటాము. మంచిలోనూ చెడులోనూ ఉన్నటువంటి అసత్యాన్ని, అజ్ఞానాన్ని, మసకగా వున్న దానిని, అపభ్రంశాన్ని మనం తిరస్కరించాలి. సత్యమైనది, దివ్యమైనది మాత్రమే మనం ఆమోదించాలి. శాశ్వతమైన ప్రక్రియ దశలలో ఎటువంటి తేడాను చూడకూడదు.

కఠినమైన ప్రమాణాలు అనుసరించేవారికి మానవీయ విలువలను గమనించి, దివ్యవిలువలను గుర్తించని వారికి ఈ సత్యం ప్రమాదకరమైన రాయితీ అవుతుంది. నైతిక వ్యవస్థ పునాదులే నాశనం చేస్తుంది. ప్రవర్తన సూత్రాలను గందరగోళపరుస్తుంది. అస్తవ్యస్తస్థితికి దారి తీస్తుంది. మార్పు లేని శాశ్వతమైన నైతిక నియమాలు కావాలా, నియమాలను త్రోసి పుచ్చాలా అనే విషయానికి వస్తే, అజ్ఞానంలోని మనిషికి అదే

ఫలితం సంప్రాప్తిస్తుంది. కాని మానవస్థాయిలో సైతం ప్రవర్తనా ప్రమాణం తాత్కాలిక మని, అవసరమని, మరో ఉత్తమమైన ప్రమాణం దాని స్థానంలో పొందుపరచేంతవరకు విశ్వాసంతో గమనించాల్సి వుంటుంది. ఇందుకు మనకు తగిన వెలుగు, మార్దవం ఉంటే అప్పుడు మనకు నష్టం ఉండదు. అపరిపూర్ణమైన సహించలేని సుగుణాల ఉన్మత్తతను కోల్పోతాం.

దాని స్థానంలో పోరాడుతూ, తప్పటడుగులు వేసే ఈ జీవుల పట్ల అవగాహన సానుభూతి వ్యక్తం చేయడానికి అవసరమైన అరమరికలు లేని మనస్సును ఎడతెగని నైతిక పురోగతికి అవసరమైన శక్తి ధాతృత్వాన్ని సంపాదించుకోగలుగుతాము. ఆ ధాతృత్వంతో మార్గంలో సహాయకారిగా వుండే మరింత ఉత్తమమైన హక్కును, శక్తిని పొందగలం. చివరికి, మానవ తీరాలు దాటి దివ్యశిఖరాలు చేరేచోట మానస సామ్రాజ్యం అతిమానస చేతనలో అంతరించే చోట, పరిమతత్వం అనంతంలోకి జారుకొనే చోట, చెడు అంతా విశ్వాతీతమైన దివ్యమైన 'మంచిలో' అదృశ్య మవుతుంది. అది స్పృశించిన ప్రతి చైతన్య భూమికపై విశ్వజనీనమవుతుంది.

విశ్వజనీన ఆత్మ జ్ఞాన స్థితిలో తప్పటడుగులు వేసే మానస పురోగతి మనకు తెలియచేయడానికి మన ప్రవర్తనకు సంబంధించిన ప్రమాణాలన్నీ తాత్కాలిక అపరిపూర్ణమైన, పరిణామ శీలమైన ప్రయత్నాలు మాత్రమే అటు వైపు ప్రకృతి కదులుతోంది. కాని మన అల్ప నియమాలతో సూక్ష్మపవిత్ర సూత్రాలతో దివ్య అభి వ్యక్తి బంధీకృతం కాదు. ఎందుకంటే వాటి వెనుకగల చైతన్యం వాటికి అతీతమైనది. అనంతమైనది.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె.యజ్ఞన్న

సత్యపాలనకు కావలసిన ప్రధాన నియమం

అతిమానసజీవితం అంటే మన ప్రాణిక, శారీరకమైన వాంఛలను హెచ్చు స్థాయిలో తీర్చుకోవవడం అన్న ఊహల్ని వదిలిపెట్టండి. అవరోహణ లో ఉన్న ఆ సత్యానికి, మనిషి లోని ఈ మృగతత్వాన్ని గొప్పదిగా భావించి దాన్ని తృప్తి పరచాలన్న ఆశతో ఉండడంకన్న పెద్ద అవరోధం మరొకటి లేదు. అతిమానస స్థితిని మనసు తనకి నచ్చిన భావాల, తన కిష్టమైన విషయాల ధృవీకరణగా భావిస్తుంది. ప్రాణికం ఆ స్థితిని తన స్వీయకోరికలను గొప్పగా చేయడాన్ని కోరుతుంది. భౌతికం తన సౌఖ్యాన్ని, తన సరదాలను అలవాట్లను సమృద్ధిగా సాగించాలని కోరుతుంది. ఆ మాదిరిగా జరిగితే అది నిజానికి మృగ-మానవతత్వాల విపరీతమైన కలయిక అవుతుంది. అంతేకాని అది మానవుడు క్రమంగా దైవంగా పరివర్తన చెందటం కాదు.

*

సామాన్యమైన మనసు ప్రాణికముల పరిమితులను కూలగొట్టినపుడు, వ్యక్తి మరింత విశాలమైన శక్తివంతమైన చైతన్యాన్ని అపరిమితమైన సంభావ్యతలను భావించగలడు. ఏ స్థితిలో ఉన్నవారైనా సరే అహాన్ని వీడనపుడు, స్వీయ అహంతో అన్నింటిని జోడించినపుడు సామాన్య మానవుని కంటె వేయిరెట్లు అహంకారాన్ని పెంచుకోగలరు. దైవంయొక్క వైభవం, ప్రాభవం తన స్వీయ గొప్పతనానికి విజృభించిన అహంకారానికి ఒక సాకుగా ఒక ఆలంబనగా ఉపయోగించుకుంటారు. అలాంటివారి అహంకార వ్యాప్తికి భూమే కాదు, స్వర్గం కూడా సరిపోదు. అందుకే అహం విజృంభించకుండా జాగ్రత్తగా ఓ కంటకనిపెడుతూ, మనలను మనం సావధానంగా ఉంచుకోవాలి.

*

అద్భుతమైనవి జరిగినపుడు, బలమైన అనుభవాలు కల్గినపుడు, కాస్తంత పరవశం, అస్తిత్వంలో ఓ దివ్యపులకింతని ఓ ఉన్నత స్థితిని అనుభూతి చెందవచ్చు. కాని ఆ రసపారవశ్యకతలో ఏ మాత్రం అహంకారం అన్నది ఉండకూడదు.

*

చాలామంది ఆకాంక్షాపరులు అహంతో కూడి ఉంటారు. కాని అహంకారంతో ఉన్నారని వారు గుర్తించరు. చివరికి వారి సాధనలో కూడా ఈ “నేను” అన్నది

ఎల్లప్పుడు ఉంటుంది. నా సాధన, నా అభివృద్ధి, నాది అంటూ ఉంటారు. దీనికి తరుణోపాయం నిరంతరం దైవాన్ని గురించి చింతన చేయడమే, దైవంకోసం పనిచేయడం, దైవం కోసమే సాధన చేయడం. అంతే కాని మనకి జరగబోయేదాని గురించి ఏ ప్రభావం ఏవిధంగా మనపై పడుతుందోనని చింతించకుండా, దేన్నీ నాది అనుకోకుండా, అన్నీ దైవానికి చెందినవిగా పరిగణించాలి. నిజాయితీతో సంపూర్ణంగా ఆవిధంగా ఆచరించడానికి కొంత సమయం పడుతుంది, కాని అదే సరైన మార్గం.

*

వాక్కులో సత్యపాలన:

(ఒక సాధకునికి) నీవు X దగ్గరనుంచి ఇంగ్లీషులో వ్రాసిన మూలం తీసుకుంటే, అది అత్యంత ఉన్నత స్థాయినించి వ్రాసినదని తెలుసుకోగలవు. నువ్వు సత్యంయొక్క ఉపకరణం కావాలంటె, నువ్వు ఎల్లప్పుడూ సత్యమే మాట్లాడాలి. ఎన్నడూ అసత్యం మాట్లాడకూడదు. కాని దీని అర్థం అందరికీ అన్ని విషయాలు చెప్పాలని కాదు. నిశ్శబ్దంగా ఉండి సత్యాన్ని ప్రకటించకపోవడం లేదా చెప్పడానికి తిరస్కరించడం చేయవచ్చు. ఎందుకంటే ఎవరైతే దాన్ని అంగీకరించడానికి తయారుగాలేరో, లేదా వ్యతిరేకులో వారికి చెప్తే ఆ సత్యం అపార్థం చేసుకోబడవచ్చు లేదా తప్పుగా పొరబడవచ్చు, వక్రీకరించడానికి లేదా పూర్తిగా అసత్యానికి దారితీయవచ్చు. లేదా కాని అసత్యం మాట్లాడ్డం అన్నది మరొక విషయం. సరదాలో కూడా దాన్ని త్యజించాలి. ఎందుకంటె అది మన చైతన్యాన్ని నిమ్న స్థాయికి తగ్గిస్తుంది. ఇంక నీ ఉత్తరంలోని చివరిపాయింటు, అత్యంత ప్రామాణికమైన ఉన్నతస్థాయి నించి చూసినపుడు మనకి మనసు ద్వారా తెలిసిన సత్యం సరిపోదు, ఎందుకంటె మనస్సు ఆలోచనలో అది పొరపాటు కావచ్చు. అల్పంగా ఉండొచ్చు. అందుకే సత్యచైతన్యంలోని సత్యజ్ఞానం కలిగివుండడం అవసరం.

అంతా అందరికి చెప్పాలన్న నియమంలేదు. అది చాలాసార్లు మంచికన్నచెడే ఎక్కువ చేస్తుంది.ఎంతవరకు అవసరమో అంతవరకే చెప్పాలి. అయితే మనం చెప్పినది సత్యం అయివుండాలి. అబద్ధం చెప్పకూడదు, దానితోపాటు ఎవరిని వంచించాలన్న ఉద్దేశం ఉండకూడదు.

*

మొట్టమొదట, మనకు అసత్యం అని తెలిసినాని నమ్మినా దాన్ని సత్యంగా చెప్పడానికి, మన మనస్సాక్షిలో సత్యం అని నమ్మినా, అది నిజానికి సత్యం కానప్పుడు దాన్ని సత్యంగా చెప్పడానికి చాలా తేడా ఉంది. అందులో మొదటిది సత్యస్ఫూర్తికి వ్యతిరేకమైన పోకడ, రెండవది సత్యమని నమ్మి, దాన్ని గౌరవించడం. మొదటిది ఉద్దేశపూర్వకంగా చెప్పిన అసత్యం, రెండవది కేవలం పొరపాటు లేదా అజ్ఞానం.

ఇదంతా సత్యంవచనం యొక్క క్రియాశీల దృష్టిని. ఉన్నత సత్యం యొక్క దృష్టిలో గమనిస్తే చైతన్యం యొక్క ప్రతిస్థాయికి ఒక నియమిత స్థితి ఉంటుందని మర్చిపోకూడదు. మనసుకు సత్యంగా తోచినది, ఉన్నత చైతన్యానికి పాక్షిక సత్యంగా వచ్చు. ఆ పాక్షికసత్యాన్ని ఆధారంగా చేసుకునే మనం దానికి ఆవలఉన్న విస్తృత సంపూర్ణ సత్యానికి చేరాలి. ఆ విధంగా ఉన్నత స్థాయి సత్యం ప్రస్ఫుటమైనప్పుడు, దాన్ని గుర్తించడానికి తగిన ఉన్మీల్యతను, మృదుత్వాన్ని పొందటం ఆవశ్యకం. ఆ నిమ్నస్థాయి సత్యాన్ని పట్టుకు వేళ్ళాడకుండా ప్రాణికంయొక్క కోరికలను, వాంఛలను దివ్యప్రకాశాన్ని అడ్డుకొనకుండా, విషయాన్ని వక్రించకుండా ఉండాలి. ఒక్కసారి ఆ ఉన్నతచైతన్యం పనిచేయడం ప్రారంభిస్తే, క్రమంగా ఆ కష్టం తగ్గుముఖం పట్టి సత్యంనించి మరింత ఉన్నత సత్యానికి స్పష్టమైన పురోగతి కన్పిస్తుంది.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

దైనందిన జీవితం గడపడానికి మార్గనిర్దేశం

మన నోటిద్వారా గాని, మన కలంద్వారా గాని, ఒక అసత్యాన్ని, అది ఎంతటి అల్పమైనదైనా కాని, వ్యక్తపరచినట్లయితే, పరమసత్య సందేశాన్ని అందించే మంచి దూతను కాగలమని ఎలా ఆశించగలము? పరమసత్య సేవకుడు ఎంతటి అల్పాతి అల్పమైన అప్రమాణికమును గాని, అతిశయమునుగాని, అపభ్రంశమునుగాని విసర్జించాలి.

*

అసత్యమును నిర్మూలించాలనే ఆతృత వున్న వారికి ఇది ఒక మార్గం.

నిన్ను నీవు సంతృప్తిపరచుకోవలని చూడకు. అలాగే ఇతరులను సంతృప్తి

పరచాలని కూడ అనుకోకు. భగవంతుని మాత్రమే సంతోషపెట్టాలని ప్రయత్నించు. ఎందుకంటే ఆ ఒక్కడే ఏకైక పరమసత్యము. భౌతిక శరీరంలో ఉన్న మానవ మాత్రులమందరమూ ప్రతిఒక్కరమూ, పరమాత్మ మీద అసత్యమనే ఆచ్ఛాదన వేసిన వారమే.

అతడొక్కడే తనకు తాను సత్యమై విలసిస్తాడు గనుక ,అసత్యముసుగుల మీద కాకుండా, ఆ భగవంతుని మీదనే ఏకాగ్రత వహించాలి.

*

అసత్యానికి ఒకే ఒక పరిష్కారం ఉంది.

మన చైతన్యంలో దైవము యొక్క ఉనికిని ఖండించే దానినంతా మనలో మనం సంస్కరించుకోవాలి.

*

అతిమానసశక్తి అనేది పరమసత్యమే కాదు, అసత్యమును పూర్తిగా తిరస్కరించుట కూడా అసత్యానికి ఆశ్రయంగానున్న చైతన్యంలోకి అతిమానసం ససేమిరా అవతరించదు.

అసత్యాన్ని జయించటానికి తొలి నియమమం, అది కేవలం ప్రాథమికమే అయినా, అబద్ధాలు చెప్పడం ఆపివేయుట.. అసలు లక్ష్యాన్ని సాధించాలనుకుంటే, ఒక సంపూర్ణ, సమగ్ర సద్భావన జీవిలోనే గాక దాని అన్ని కదలికల్లోకూడా ప్రతిష్టింపబడాలి. ఉచ్ఛరించబడిన ఒక్కో అబద్ధం అఖండత్వ విచ్ఛిన్నానికి దారితీసే ఒక్కో అడుగు అవుతుంది. జయమొందుటకన్నా సత్యం కోసమే ఎక్కువ ఆతృత ఉండాలి.

*

సత్యంపై ప్రేమ, వెలుగుకై తపన, మన జీవితాన్ని శాశించేవిగా నుండాలి.

*

దైవానికి చేరువ కావాలని కోరుకుంటే, సమగ్ర సత్యసంధత జీవితాన్ని శాసించేదిగా ఉండాలి.

*

ఎప్పుడైతే మనం లక్ష్యం పైన ఈ సమగ్ర పరిపక్వ స్థితిని చేరుకుంటామో అప్పుడు సత్యము నాలుగు ప్రధానమైన అవస్థలతో కూడుకున్నదని మనకు తెలిసివస్తుంది.

అది ప్రేమ, జ్ఞానం, శక్తి మరియు సౌందర్యము. పరమసత్యానికి చెందిన ఈ నాలుగు అంశాలు మన అస్తిత్వంలో వాటంతట అవే ప్రతిబింబిస్తాయి.

1. నిజమైన మరియు స్వచ్ఛమైన ప్రేమకు చైత్యపురుషుడు వాహికగా నుంటాడు.
2. అమోఘమైన జ్ఞానానికి మనస్సు ఒక మాధ్యమంగా వుంటుంది.
3. ప్రాణికము అజేయమైనశక్తి సామర్థ్యాలను అభివ్యక్తం చేస్తుంది.
4. భౌతిక శరీరము పరిపూర్ణమైన సౌందర్యమును అవయవ పొందికను వెల్లడిచేస్తుంది.

*

పరమసత్యమంటే ఏమిటి? అని ఒక పదిహేనేళ్ళ బాలిక నన్ను అడిగినప్పుడు "అది పరమాత్మ యొక్క దివ్య సంకల్పము" అని నేను జవాబు యిచ్చాను.

అది ఆలోచనా గతమైన ధ్యానమునకు చెందిన విషయము.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కవితారెడ్డి కె

సత్యానికి అంతిమ విజయం తథ్యం

దైవసంకల్పాన్ని ఎదిరించి మానవ సంకల్పం చివరకు నెగ్గగలదు. మన మందరము ప్రత్యేకించి ఉద్దేశపూర్వకంగా దైవం పక్షాన నిలుద్దాం. అంతిమ విజయం తథ్యం.

శ్రీమాత

*

అంతం సంభవించే ముందు అసత్యం పెల్లుబుకుతుంది.

మనుషులకు మహావిపత్తు సంభవించునని మాత్రం బాగా తెలుసు. అయితే పరమసత్యాన్ని వారు తెలుసుకునే ముందే ఆ విపత్తు సంభవించాలా? అలా జరగకుండా ఉండటానికై ప్రయత్నించాలని నేనందరిని కోరేది.

సత్యం ఒక్కటే మనకు రక్ష. మాటలో సత్యం, చేతలోసత్యం, సంకల్పంలో సత్యం, సంవేదనలోసత్యం. సత్యాన్ని సేవించాలా లేక నాశనం కావాలా? ఏది కావాలో ఎంపిక చేసుకునే అవకాశం మన ముందుంది.

*

పరమసత్యం అసత్యానికన్నా శక్తివంతమైనది. ప్రపంచాన్ని శాసించే శాశ్వత దివ్యశక్తి

ఒకటి ఉన్నది. దాని నిర్ణయాలు ఎల్లప్పుడు చలామణి అవుతాయి. దానితో అనుసంధానమైతే, నీకు అంతిమవిజయం తథ్యం

సత్యాన్ని నీ శక్తిగా గ్రహించు. సత్యాన్ని నీకు ఆశ్రయంగా చేసుకో.

ప్రశ్న: మధురమాతా, మంచితనము, నిజము సర్వదా జయిస్తాయి అని అంటారు. కాని జీవితంలో పలుమార్లు అందుకు విరుద్ధంగా జరుగుట చూస్తాంటాము. దుష్టులు జయించినట్లు, ఏదో విధంగా బాధలనుండి కాపాడబడినట్లు కనిపిస్తుంది.

జవాబు: (శ్రీమాత నవ్వి నిశ్శబ్దంగా ఉంటారు) మనుషులు చాలాసార్లు వారి ఆలోచనలను తారుమారు చేస్తుంటారు. సార్వత్రిక, ఆధ్యాత్మిక దృష్టి కోణంలో మనుషులు 'మంచి' అనే దానికన్నా వాస్తవమైన దానికి 'సత్యం' అనబడే దాని మాటే చెల్లుతుంది. అందులో సందేహం లేదు అలా అనడంలోని అంతరార్థం చిట్టచివరకు దైవపరమైనదే గెలుస్తుంది అని. అదే జనవాక్యం. అదే ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో జీవితం గడిపిన వారంతా చెప్పింది. అది తిరుగులేని నిజం. కాని మనుషులు ఇదే విషయం యొక్క భావాన్ని ఈ విధంగా అన్వయించుకుంటారు. "నేను మంచి బాలుణ్ణి, నేను సత్యమనుకున్న దాని ప్రకారమే జీవిస్తాను. అందువలన స్థితిగతులన్నీ నాకు అనుకూలంగా ఉండాలి." (శ్రీమాత నవ్వుతారు.) మొదటగా ఎవరి గురించి వారు వేసుకొనే అంచనా ఎప్పుడూ సందేహాస్పదమే. అంతేగాక ప్రస్తుత ప్రపంచ పరిస్థితులు అంతా కలగాపులగం, అంతా అస్పష్టం. సగం గ్రుడ్డిదైన మానవ చైతన్యానికి సత్యం యొక్క నియమనిబద్ధత దర్శనీయం కాదు. కనీసం అదేమిటో కూడ దానికి అర్థం కాదు. నిష్కర్షగా నేననుకున్నది చెప్పాలంటే పరమోత్తమమైన దివ్యదర్శనం తనకై తాను నిరంతరం అనుభవమౌతున్నది. అయితే అస్తవ్యస్తంగానున్న ఈ వస్తుప్రపంచంలో దాని దర్శనం అజ్ఞానాంధకారబంధురమైన మానవ దృష్టికి మంచితనం యొక్క గెలుపుగా (మనుషులు మంచిది, సత్యమైనది అనుకునేది) గోచరించదు. సరదాగా చెప్పాలంటే అది మనుషుల తప్పిదమే కాని దైవం తప్పుకాదు. అనగా తాను చేసే దేమిటో దైవానికి తెలుసు. కాని మనుషులకది అర్థం కాదు.

ప్రపంచం నిరంతరంగా మార్పు చెందుతుంటుంది ఎడతెగకుండా. క్షణమాత్రంకూడా తను తానుగా నుండదు. అయితే దానిలోని సామరస్యత స్వతహాగా పరిపూర్ణంగా వ్యక్తమౌతుంటుంది. అందువలన పైపైకి మార్పు చెందినట్లు కనుపించక

పోయినా, గతంలో మాదిరి ఉండలేదు. అఖండ సృష్టి అనవరతం పురోగమిస్తుంటుంది. సామరస్యత మరింత సామరస్యతను పుంజుకుంటున్నది. దృశ్యమాన జగత్తులో సత్యం మరింత దృఢంగా వ్యక్తమౌతుంటుంది. అయితే ఈ పరివర్తనను గమనించాలంటే జగత్తును అఖండమైనదిగా చూడాలి. కాని, మానవుడు తన దృష్టిని కేవలం అతి చిన్నదైన, సూక్ష్మాతి సూక్ష్మమైన, తన వ్యక్తిగత క్షేత్ర పరిధికి మాత్రమే పరిమితం చేసుకుంటాడు తప్ప కనీసం మానవ సముదాయక్షేత్ర పరిధిపై దృష్టి సారించడు. అంతకు మించి అతనికి అర్థంకాదు.

ఇది రెండంతలుగా పూర్తి అవుతున్న విషయం. పరస్పరం ప్రభావితం చేసుకుంటూ కొనసాగుతున్నది. ఈ దృశ్యమాన జగత్తు స్వయంగా తనను గురించిన ఎరుకను ఎంత ఎక్కువగా పెంచుకుంటుందో, తన అభివ్యక్తతను పూర్ణం గావించుకుంటుందో, దాని యదార్థత కూడా అంతగా దృఢపడుతుంది. ఈ రెండు ప్రక్రియలు జంటగా కొనసాగాలి.

ఇలాంటి సమస్యలన్నీ అన్ని వేళలా ప్రశ్నార్థకం అవుతూంటాయి. మానసిక సమస్యలు ఎదురవుతూంటాయి. అన్ని అజ్ఞానంనుండి వెలువడినవే. కదూ! ఉన్నత స్థాయికి ఎదిగిన వెంటనే అవన్నీ సమసిపోతాయి. వైరుద్యభావనలు పొడసూపవు. ఒక విషయాన్ని ఏకకాలంలో అనేక కోణాలలో తగిన విధంగా గమనించలేని అశక్తత వల్లనే వైరుధ్యాలు ఉత్పన్నమవుతుంటాయి.

ఏది ఏమైనా సమస్యను వాస్తవంగా పరిశీలించినట్లయితే, నేననుకునేది ఏ ఋషి అయినా "మంచిగా నుండు చాలు. నీకు బాహ్యంలో అంతా సవ్యంగా జరుగుతుంది." అని ఎప్పుడూ అనలేదు. కారణం అది తెలివిలేమి కాబట్టి. కల్లోల భరితప్రపంచంలో, అసత్యం రాజ్యమేలుతున్న ప్రపంచంలో అలాంటి ఆశ పెట్టుకోవడం యుక్తం కాదు. అయితే, నీవు తగినంత నిర్వ్యాజమైన, సంపూర్ణమైన, అవిచ్ఛిన్నమైన జీవనం సాగిస్తున్నట్లయితే అంతరంగ ఆనందాన్ని అనుభవించ గలుగుతావు. పరిపూర్ణమైన సంతృప్తిని పొందగలుగుతావు. ఎలాంటి పరిస్థితుల్లోనైనా వాటి జోలికి పోగలుగుట ఎవరితరము కాదు.

ప్రశ్న: "సత్యానికి అంతిమ విజయం తథ్యం." అనే నిశ్చయం వ్యక్తికి ఉండాలని మీరంటారు. కాని సాధారణ జీవితంలో ఇందుకు భిన్నంగా, వ్యతిరేకంగా జరుగుతుందని అనిపిస్తుంది కదా?

జవాబు: అవును. ప్రకృతిలో విషయాలు చిట్టచివరకు చెడుగా పరిణమిస్తాయని నమ్మడం సర్వసాధారణం. జీవితంలో గొప్ప విజయాన్ని చవి చూసిన వారి చరితలు చరమదశలో దుఃఖాంతమైన కథలు విన్నాము. అసాధారణ శక్తి సామర్థ్యాలు కలిగిన వారు, చివరకు నిర్వీర్యులుగా, నిస్సహాయులుగా అయిన కథలు విన్నాము. గతంలో దీర్ఘకాలం మహాద్భుతమైన నాగరికతకు అలవాలమైన దేశాలు, నాగరికత అంతరించి దౌర్భాగ్యపు స్థితికి దిగజారి, జ్ఞాపకాల నుండి తుడిచిపెట్టుకు పోయిన చరిత్రలు విన్నాము. పృథ్వీచరిత్ర విజయాలను వెంటాడిన ఓటమిల కథగా కనిపిస్తుందిగాని, ఓటమిలను అనుసరించిన విజయాలకథగా కాదు.

కాని వాస్తవానికి సార్వత్రికమైన, దైవపరమైన విషయాల్లో సత్యం ఎలా స్వయంగా అభివ్యక్తమౌతుందో తెలుసుకొనుటకు కావలసినది సార్వత్రిక దృష్టి, దైవాన్ని గురించిన అవగాహన. విషయాలు, ఎంత చక్కగా ప్రారంభమైనా చివరకు చెడుగా అంతమొందుతాయనే నిరాశావాద మొకటి ప్రాచుర్యంలో ఉంది. బలహీనత, వంచన, అసత్యము, దుర్మార్గాలకే ఎప్పుడూ పైచేయి అని నిస్పృహ చెందటం మామూలే. ఆ కారణంగానే ప్రపంచాన్ని వారి వ్యక్తిగత పరిధిలో గమనించే వారంతా ప్రపంచం చెడుతో నిండి ఉన్నదని, దానితో సంబంధం తెంచుకావాలని, వీలయినంత త్వరగా ప్రాపంచిక వలయం నుండి బయట పడాలని అంటారు. ఆచార్యులు బోధించింది కూడ ఇదే. అయితే, దీని వల్ల ధృవపడే దేమిటంటే అలా భావించేవారి దృష్టి చాలా సంకుచితమైనదని, అది వారి వ్యక్తిత్వ పరిధులకు మాత్రమే పరిమితమైనదని.

నిజానికి, ప్రకృతియొక్క చలనాలు సముద్రపు ఆటుపోట్లవంటివి. ముందుకు వస్తుంటాయి, మళ్ళీ వెనక్కు తగ్గుతుంటాయి. సార్వత్రిక జీవితంలోను అలాగే ఐహిక జీవితంలోను, జీవితగమనం చూడటానికి వెనుకంజలతో ముక్కలైనదిగా కనిపించినా నిజానికి యిది అభ్యుదయ సూచక అభివృద్ధిగా పేర్కొనవచ్చు. ఈ తిరోగమనాలు పైకి కనబడేవే కాని నిజానికి అవి ముందుకు దూకడంకోసం వేసే వెనుకడుగులు. నీవు వెనుకంజవేసినట్లు కనిపిస్తావు. కాని అది కేవలం మరింత దూరం ముందుకు వెళ్ళడానికే.

శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి జానకి